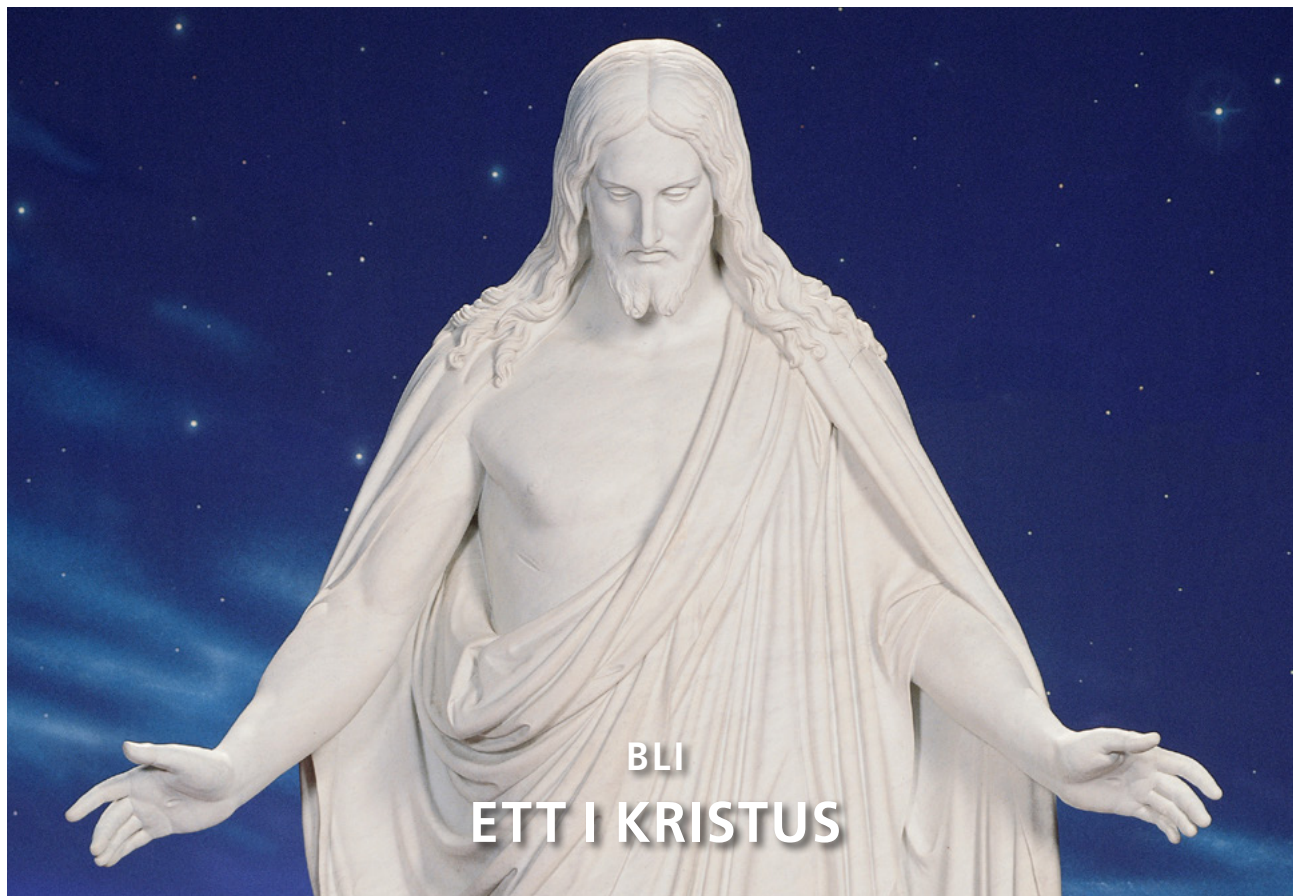

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

BYGGA UPP SION

En inbjudan till oss alla, 6

ÖVERVINNA FÖRDOMAR

Vad vi kan göra, 38

Asunción, Paraguay

Asunción är en av de äldsta städerna i Sydamerika. Här bor ungefär 2 miljoner människor och det finns också ett tempel. Den första nyomvända i Paraguay döpte sig 1948. I dag har kyrkan i det här landet

96 114 medlemmar

134 församlingar

2 missioner

Genom generationerna

I byn Comunidad Tovacón gladdes Walter och Rosaria Flores åt besök från sina barnbarn. Sedan det här fotot togs har dock Walter gått bort. "Vi har välsignats med att veta att evangeliet ger familjer en möjlighet att vara tillsammans för evigt", säger Rosaria.

FOTO AV GATA I ASUNCIÓN AV CHRISTIAN MOLINA

*"Låt därför era hjärtan bli tröstade när det gäller
Sion, för allt kött är i mina händer."*

LÄRAN OCH FÖRBUNDEN 101:16

LJUSETS BARN, AV ANNE MARIE OBORN

Respekt för alla Guds barn

President Russell M. Nelson har uppmanat oss att "utvidga vår kärlekskrets så att den omsluter hela den mänskliga familjen" (*Teachings of Russell M. Nelson* [2018], s. 83). Med så stor mångfald bland Guds barn, hur kan vi skapa en gemenskap där alla människor lever i harmoni?

I sin artikel "Frambringa Sion" (s. 6), ber äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kvorum oss att förena våra hjärtan och sinnen när vi inbjuder alla att komma till Kristus. "Övertvinn rasism och fördomar: Vi kan bygga broar" (s. 38) kan hjälpa oss i vår strävan att bli ett. Att vi blir ett börjar förstås med att vi ingår och håller förbund med vår himmelske Fader. Läs mer i "Förbund, förrättningar och välsignelser" av äldste Randy D. Funk i de sjuttio (s. 30).

Att skapa enighet i vår mångfald är inte bara en befallning (se Joh. 17:21; L&F 38:27) utan också en möjlighet för oss att lära och välsignas av våra bröder och systrar med annan kultur, annat etniskt ursprung och annan bakgrund. Vi hoppas att denna månads nummer ska hjälpa oss alla att leva mer enade i Kristus.

Med vänlig hälsning

Walter F. González
i de sjuttios kvorum
Rådgivande för *Liahona*

”Uppmaningen att samla in och välsigna dem som befinner sig på båda sidor av slöjan, bygga upp Sion och förbereda världen för vår Frälsarens andra ankomst omfattar oss alla.”

– äldste Gerrit W. Gong, sidan 8

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga

September 2021,
årgång 145, nr 9
Liahona 17473 180

OMSLAG

Foton under statyn
Kristus: Cody Bell
och Leslie Nilsson

INNEHÅLL

6 Frambringa Sion

Gerrit W. Gong

Lär dig hur du kan stärka kyrkan och bygga upp Sion var du än är.

10 Evangeliets grunder

Generalkonferensen: Ett världsomfattande kyrkmöte

12 Sista dagars heliga berättar

Berättelser om tro från medlemmar runt om i världen.

15 Porträtt av tro

Vi är inte rädda längre

Christie Jamison

16 Till föräldrar

Hur man undervisar om att hålla förbund och bygga upp Sion

18 Stödverksamhetens principer

Hjälpa andra att förbereda sig för oväntade behov

20 Hur vi känner igen vår fiendes taktik

Joseph G. Richardson

Militärtjänsten lärde mig hur vetenskapen om Satans taktiker kan ge mig styrka i de strider som ligger framför mig.

30 Förbund, förrättningar och välsignelser

Randy D. Funk

Upptäck hur förbund och förrättningar förbereder dig för att ta emot utlovade välsignelser.

36 Trofast åldrande

Min trofaste rådgivare

Richard M. Romney

38 Övervinna rasism och fördomar: Vi kan bygga broar

Gå i spetsen för att överge fördomsfullhet och förespråka respekt.

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Marcos A. Aidukaitis, Michelle D. Craig, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Jeremy R. Jaggi, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Bradley R. Wilcox

Verkställande chef: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Tidskriftsassistent: Enish C. Dávila

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert,

Michael R. Morris, Richard M. Romney, Margaret Willes

Redaktionspraktikanter: Emily Abel, Aubrey Parry

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Fay P. Andrus, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr

Designpraktikanter: Betsey Peterson, Hailey Wagner

Samordnare av immateriella rättigheter: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Ammon Harris

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Bryan W. Gygi, Marrissa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

KOM OCH FÖLJ MIG

25 Kvinnor i början av återställelsen: Caroline ville dela med sig

Matthew C. Godfrey

En höjdpunkt i Caroline Tippetts liv.

26 Läran och förbunden 94–107

Veckovisa artiklar som stöd i dina studier av
Läran och förbunden.

UNGA VUXNA

44 Hur vi urskiljer det goda hos oss själva

Emily Abel

Fyra sätt som urskillningens gåva kan visa
dig det goda inom dig.

48 Mer för dig!

Se vilka andra digitala artiklar som finns för
unga vuxna den här månaden.

INFÄLLDA LOKALA SIDOR

Hitta artiklar om ditt område i kyrkan,
infällda efter tillgång, mitt i *Liahona*.

DIGITALA ARTIKLAR

Följande artiklar finns i det här numret i
Evangeliebiblioteket:

Sätt dig i livbåten: Hitta säkerhet i kyrkan

Bradley R. Wilcox

Komma hem tidigt - Vad Sions läger lärde mig

av Rebecca Cowley

Böner på slagfältet

Lyle Swapp

HÄR HITTAR DU OSS

Hitta nummer av tidskriften
på liahona.ChurchofJesusChrist.org. Använd
länken på den sidan för att
dela frågor, feedback eller
upplevelser.

Du kan också nå oss via e-
post på liahona@ChurchofJesusChrist.org eller via
vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2021 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: September 2021 Vol. 145 No. 9. *LIAHONA* (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian

subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Äldste Gerrit W. Gong

i de tolv apostlar-
nas kvorum

Frambringa Sion

Som sista dagars heliga som välsignats med det återställda evangeliet är vi kallade att stärka kyrkan och bygga upp Sion.

G enom historien har Herrens folks strävan varit att frambringa ett evangeliesamhälle där han kan vistas. För att bli ett sådant samhälle av heliga måste vi lära oss att helga och förena våra hjärtan och sinnen, agera rättvist utan stridighet och tvister, och leva i rättfärdighet utan några fattiga ibland oss (se Mose 7:18).

När till exempel John och Maria Linford hade gått med i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i Gravely i England 1842 blev John president över den lokala grenen. Släktingar och vänner delade dock inte den glädje Linfords fann i återställelsen. Om de inte kunde övertyga John om att överge sin nya religion skulle de "svälta ut honom" genom att bojkotta hans skomakarverksamhet.

År 1856 gjorde den ständiga emigrationsfonden det möjligt för John och Maria att immigrera till Saltsjödalarna 1856. De seglade till New York med tre av sina söner. Därifrån reste de till Iowa City i Iowa och färdades sedan vidare i juli 1856 med James G. Willies olycksdigra handkärrekompani.

Tidigt den 21 oktober, i närheten av stränderna vid Sweetwater River i Wyoming, uttalade John sina sista ord.

"Jag är glad att vi kom", sa han till Maria när hon frågade om han ångrade att de hade lämnat England. "Jag kommer inte att få se Saltsjön, men det får du och pojkarna, och jag ångrar inte allt vi har gått igenom om våra pojkar får växa upp och fostra sina familjer i Sion."¹

Vad är Sion?

Få ämnen förutom vår Herre Jesu Kristi födelse har inspirerat forna och nutida profeter och heliga mer än den sista tidens insamling av Israels hus och uppbyggandet av Sion i förberedelse för Frälsarens andra ankomst.²

Varför är Sion så viktigt för sista dagars heliga – då och nu, var än Herrens folk finns?

Äldste Bruce R. McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kворum sa: "Från Adams dagar till denna stund – närhelst Herren har haft ett eget folk, närhelst det har funnits sådana som har hörsammat hans röst och hållit hans bud, närhelst hans heliga har tjänat honom med hjärtats fulla uppsåt – har Sion funnits."³

Skrifterna beskriver ett Sionsamhälle. Enok, en profet med stor tro under Noas dagar, "byggde en stad som kallades Helighetens stad, ja, SION" (Mose 7:19). Herren bodde där med sitt folk och välsignade dem och deras land (se Mose 7:16–18). Herren sa till Enok: "Se, jag är Gud, Helighetens Människa är mitt namn" (Mose 7:35).

En strävan som Sion har är att etablera en enad, trosstark plats, grundad på himlens celestia principer,

där Guds folk kan vandra med honom och där Gud själv kan vistas.

Mormons bok vittnar om att efter den uppståndne Frälsarens besök till den nya världen "[blev] allt folket ... omvänt till Herren i hela landet ...

Och de hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det inga rika eller fattiga, bundna eller fria, utan de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan. ...

Och det hände sig att det inte fanns några stridigheter i landet tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan" (4 Ne. 1:2, 3, 15).

Beväpnade med rättfärdighet och kraft

Enoks dagar var en tid av krig, blodsutgjutelse, rädsla, mörker och hat – när "Satans makt var över hela jordens yta" (Mose 7:24; se även v. 16, 17, 33). Men Enok var trofast och Herren kallade honom att ropa omvändelse.

Herren sa till Enok att liknande "stora prövningar" (Mose 7:61) ska föregå hans andra ankomst. "Så sant jag lever ska jag komma i de sista dagarna, i ogudaktighetens

och hämndens dagar, för att fullborda den ed som jag inför dig har avlagt rörande Noas barn” (Mose 7:60).

President Russell M. Nelson har nyligen sagt om vår tid: ”Jag ser den nuvarande covid-19-pandemin som endast en av många onda saker som plågar vår värld, bland annat hat, civil oro, rasism, våld, oärlighet och brist på hövlighet.”⁴ Men vi har ändå en profetisk försäkran. President Nelson har också sagt:

”Vi lever i den tid som ’våra förfäder med ivrig förväntan har sett fram emot’. [L&F 121:27.] Vi sitter på första parkett och kan *bevittna i levande livet* det profeten Nephi såg *endast i en syn*: att Guds Lamms kraft skulle falla ’över Herrens förbundsfolk som var spritt över hela jordens yta, och de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet’. [1 Ne. 14:14.]

Nä, mina bröder och systrar, är bland de män, kvinnor och barn som Nephi såg.”⁵

Uppmaningen att samla in och välsigna dem som befinner sig på båda sidor av slöjan, bygga upp Sion och förbereda världen för vår Frälsarens andra ankomst omfattar oss alla. ”Av alla människor som någonsin levt på planeten jorden”, sa president Nelson, ”är *vi* just de som får ta del i denna slutliga, storslagna insamling.”⁶

Hur kommer vi dit?

Som sista dagars heliga, som välsignats med det återställda evangeliet är vi ”kallade till att arbeta i [Herrens] vingård och att bygga upp [hans] kyrka samt att frambringa Sion” (L&F 39:13). Det arbetet kräver kärlek, enighet, tro, tjänande, uppoftningar och lydnad.

”När människor älskar Gud av hela sitt hjärta och rättfärdigt strävar efter att bli som han blir det färre tvister och stridigheter i samhället. Det blir mer enighet”, har äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum sagt. Han tillade: ”*Enighet* är ... en bred, omfattande term men den utgör definitivt ett exempel på det första och andra stora budet att älska Gud och att älska vår nästa. Den betecknar ett Sions folk vars hjärtan och sinnen är ’förenade i enighet’ [Mosiah 18:21].”⁷

Med den kärleken och enigheten utövar vi tro att dra nytta av Frälsarens försoning som kan förvandla oss i det att vi renar våra hjärtan och liv (se Mosiah 3:19; L&F 97:21). Vi samlar de som är villiga att komma till Herren i rättfärdighet. Genom heliga förrättningar och celestiala principer inbjuder vi gudaktighetens kraft i våra liv (se L&F 105:5). Helgade genom förbundssamhörighet med Gud och varandra bygger vi upp Sion och förbereder oss för Kristi andra ankomst.

”Den kärleken är Kristi rena kärlek”, sa president Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet. ”Och det är tro på honom och de fulla återverkningarna av hans oändliga försoning som kvalificerar er och de ni älskar och tjänar för den himmelska gåvan att få leva i det efterlängtrade och utlovade Sions samhälle.”⁸

Bered er för kommande dagar

Att komma till Frälsaren, lär nutida profeter, handlar om ett enskilt åtagande, inte en fysisk plats.

”Medlemskap i kyrkans tidiga dagar innebar ofta även emigration”, har president Nelson förklarat. ”Men i dag sker insamlingen i varje nation. Herren har förordnat att Sion ska upprättas i alla nationer där han låtit sina heliga födas.”⁹

När vi anammar utmaningen och välsignelsen att bygga upp Sion i våra familjer, grenar, församlingar, stavar och samhällen ser vi tillsammans med John och Maria Linford fram emot den dag då våra barn och barnbarn ”får växa upp och fostra sina barn i Sion” bland varje nation, släkte och tungomål.

När vi först söker Herren och hans rättfärdighet ber vi att ”hans rike kan gå ut över jorden, så att dess invånare

kan ta emot det och bereda sig för kommande dagar då Människosonen ska komma ner i himlen, klädd i sin här- lighets glans, för att möta Guds rike som är upprättat på jorden” (L&F 65:5). ■

SLUTNOTER

1. Se Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), s. 45–46, 136–137.
2. Se Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, ”Israels hopp” (världsomfattande andakt för ungdomar, 3 juni 2018), [HopeofIsrael.ChurchofJesusChrist.org](https://www.hopeofisrael.churchofjesuschrist.org).
3. Bruce R. McConkie, ”Come: Let Israel Build Zion”, *Ensign*, maj 1977, s. 116–117.
4. Se Russell M. Nelson, i Sarah Jane Weaver, ”President Nelson Invites Us to Give Thanks”, 20 nov. 2020, [thechurchnews.com](https://www.thechurchnews.com); se även ”President Russell M. Nelson: En profetisk bön av tacksamhet om hopp och lindring för världen”, <https://www.churchofjesuschrist.org/givethanks/?lang=swe>
5. Russell M. Nelson, ”Hör honom”, *Liahona*, maj 2020, s. 88.
6. Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, ”Israels hopp”.
7. Quentin L. Cook, ”Hjärtan förenade i rättfärdighet och enighet”, *Liahona*, nov. 2020, s. 18, 19.
8. Henry B. Eyring, ”Systrar i Sion”, *Liahona*, nov. 2020, s. 69.
9. Se Russell M. Nelson, ”Insamlingen av det skingrade Israel”, *Liahona*, nov. 2006, s. 81.

Generalkonferensen: Ett världsomfattande kyrkmöte

*Vi lyssnar till profeter och andra ledare i kyrkan under generalkonferensen.
De undervisar om det som Gud vill att vi ska höra.*

Varje april och oktober håller kyrkan en serie av möten som kallas generalkonferensen. Ledare undervisar och vittnar om Jesus Kristus och hans evangelium. Generalkonferensen hålls i Salt Lake City i Utah i USA och sänds över hela världen på över 80 språk. Alla medlemmar och andra intresserade inbjuds att lyssna på talen.

Kyrkans första konferenser

Kyrkan organiserades officiellt under ett möte den 6 april 1830 (se L&F 20). Den första generalkonferensen hölls den 9 juni 1830. Sedan dess har generalkonferenser hållits under ledning av kyrkans president varhelst medlemmar kan samlas. På 1840-talet började ledare hålla konferenser två gånger om året.

Hur konferenserna organiseras i dag

Första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och andra ledare i kyrkan talar under generalkonferensen. Tabernacle Choir at Temple Square och andra körer i kyrkan framför musik. Varje konferens har fyra möten: två på lördagen och två på söndagen.

Ledarnas undervisning

Månaderna innan konferensen ber kyrkans ledare om vad de ska undervisa om. Herren inspirerar dem så att de vet vad de ska säga. De undervisar om evangeliesanningar och uppmanar oss att hålla Guds bud. De vittnar också om Jesus Kristus och uppmuntrar oss att följa honom.

Lärdomar från konferensen

Innan generalkonferensen kan vi be om att få höra det som Herren vill att vi ska lära oss. När vi lyssnar på talen undervisar Anden oss om det vi behöver veta. Efter konferensen finns talen på JesuKristiKyrka.org, i appen Evangeliebiblioteket och i *Liahona*. Vi kan studera talen med en bön i hjärtat för att lära oss mer om Jesus Kristus och hans evangelium.

Från skrifterna

Jesus Kristus lärde oss att vi ofta ska komma tillsammans (se 3 Ne. 18:22).

När kyrkans medlemmar tillber tillsammans är Herren med dem (se Matt. 18:20). Herren befälde kyrkans medlemmar att "undervisa och bygga upp varandra" (L&F 43:8).

När kyrkans medlemmar visar tro på Kristus är hans Ande med dem när de träffas (se L&F 44:2).

Också i det här numret

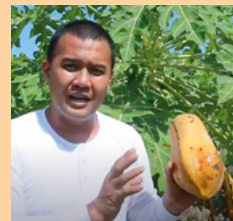
Vi hoppas att du tyckte om att få veta mer om generalkonferensen. Här är fler evangelieord från det här numret:

Ställföreträdande arbete:

att utföra en förrättning, som dop, i templet för dem som inte hade möjlighet att ta emot den medan de levde (se s. 14).

Oberoende: att göra sitt bästa för att ta hand om egna behov (s. 18).

Liknelse: en berättelse som hjälper oss att förstå en viktig lärdom (s. 27).

Min kund eller mitt ämbete?

Carlos Marx Barbosa Guzmán, Guerrero, Mexiko

Under det att jag försökte fullgöra mina prästadömsansvar visade Herren att han var medveten om min ekonomiska situation.

När jag kallades som äldstekvorumets president år 2000 brukade bara sju äldster närvara vid prästadömsmötet. Och vi var inte särskilt bra på att göra våra hemlärarbesök – det som nu är stödbesök.

Jag förstod att vi hade en stor utmaning framför oss med att inspirera äldsterna att göra sin del. Så till att börja med bestämde vi oss för att omorganisera uppgifterna och öka vår tillsyn.

Eftersom jag är advokat med eget företag reser jag mycket. Jag är mycket upptagen men jag ville uppfylla mina prästadömsansvar.

En dag behövde jag resa med buss till en annan stad för ett uppföljningsbesök hos en klient. Eftersom jag hade det dåligt ställt hoppades jag att min kund skulle gå med på att betala mig i förskott.

På vägen till bussen bestämde jag mig för att besöka några kvorummedlemmar och uppmuntra dem att besöka sina familjer. Några hade glömt det men lovade att göra det. Andra bestämde sig för att göra sina besök samma vecka.

Jag blev så glad över deras beslut att jag bestämde mig för att besöka och uppmuntra andra

kvorummedlemmar. Innan jag visste ordet av var det eftermiddag. Så i stället för att lämna staden bestämde jag mig för att ta mig till mitt kontor och gå igenom kundens fall.

När jag kom till mitt kontor överraskades jag av att se kunden stå utanför med en annan person. Jag förklarade för kunden att jag var på väg att granska hans fall och skulle rapportera till honom dagen därpå. Han sa att han var där för att presentera mig för en ny kund. När hans vän och jag hade talat kom vi överens om ett arvode för min hantering av hans juridiska ärende. Helt plötsligt erbjöd kunden mig ett förskott.

För mig var det ett underverk. Min himmelske Fader visste att jag försökte vara trofast mot honom. Han visste också vad jag behövde. Han har välsignat mig på så många sätt genom åren, men den här gången var det en ekonomisk välsignelse. Han uppfyllde sina ord i skriften till dem som tjänar honom: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt det andra också" (Matt. 6:33).

Och vårt äldstekvorum? Herren välsignade oss när vi gick framåt i en anda av enighet. Våra hembesök var snart uppe i 100 procent och närvaron på prästadömsmötet ökade till 35 trofasta äldster.

Jag vittnar om att vi alla kan vara redskap i Herrens verk och uppleva glädje och välsignelser när vi tjänar honom genom att tjäna andra. ■

Ljuset beskyddade oss

Chelsey Bressler Beesley, Idaho, USA

Föraren blev aldrig ur långtradaren, men jag visste att han var där för att beskydda oss.

En kall vinterkväll i februari körde jag med mina två barn och min mamma Jo Ann till Idaho. Under vår åtta timmar långa färd skulle vi ta oss igenom två bergspass. Den här tiden på året kan vädret vara brutalt.

Vi hade precis lämnat Baker City i Oregon när det började snöa. Medan vi körde blev snöflingorna allt större. Inom några minuter, när vi körde igenom ett bergspass, kunde jag inte se något framför mig, så jag stannade vid vägkanten. Jag bad min himmelske Fader om hjälp med att föra min familj i säkerhet. Efter min bön stannade en långtradare till bakom oss, bara några centimeter från min kofångare.

Föraren blev aldrig ur långtradaren, och jag såg aldrig hans ansikte. Men jag visste i den stunden att han var där för att beskydda oss. Genom att parkera bakom oss använde han

sina lysen för att varna andra förare om att vi stod där. När jag äntligen fick modet att fortsätta köra hamnade vi bakom en annan långtradare

medan den första körde bakom oss. Vi körde mellan de två långtradarna som ledde oss ut ur faran.

När vi lämnade bergspasset övergick snön till regn. Jag ville tacka föraren bakom oss men så snart vi hade lämnat passet kunde jag inte se honom. Vid det laget visste jag att allt

var okej och att vi skulle ta oss hem i säkerhet, vilket vi gjorde.

Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv. Jag är tacksam för att min himmelske Fader skickade änglar för att beskydda oss, lindra vår oro och ge mig styrkan och modet jag

"Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv", säger Chelsey, här med sin mamma Jo Ann Bressler och sina söner Wyatt och Adam.

behövde för att köra hem min familj.

Ironiskt nog är jag dotter till en långtradarchaufför. Min himmelske Fader besvarade mina böner genom att skicka beskyddare i form av långtradarchaufförer. Mitt vittnesbörd växte mycket den kvällen – inte bara om bön utan också om att han är med oss, alltid och för evigt. ■

Hjälp från andra sidan slöjan

Ailin Chacón Sanchez de Balmaceda, San Juan, Argentina

När jag låg i smärtor på sjukhuset kände jag mig ensam tills jag mindes mina älskade förfäder.

Ar 2017 blev jag gravid med vår första barn. Min man Lucas och jag var förväntansfulla men rädda inför vår lille Juan Lionels ankomst.

Sent en kväll i början av februari 2018 började jag få sammandragningar. Jag var bara i åttonde månaden men det verkade som att vårt barn skulle komma tidigare än väntat. Vi fick med oss några saker och gav oss snabbt iväg till sjukhuset. Jag kände mig inte redo för förlossningen, men jag bad Gud att hans vilja skulle ske trots vår rädsla.

När vi kom fram till sjukhuset kontaktades min gynekolog men han sa att han skulle komma lite senare. Min man ringde och skickade sms till våra föräldrar och syskon, men ingen av dem var vakna. Han fortsatte att ringa och sms:a under natten, men ingen

svarade. Det fick mig att känna mig väldigt ensam.

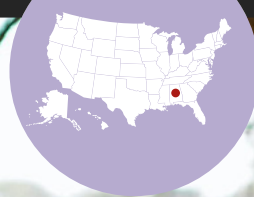
Allteftersom smärtan från mina sammandragningar ökade kände jag mig mer och mer ensam. Men plötsligt hände något underbart. Jag började tänka på mina förfäder – särskilt min mormor Rosa Mercado och hennes mor Javiera Balmaceda.

När jag tänkte på dem kände jag i själ och hjärta att båda var med mig i den stunden. Jag kände deras närvaro på ett sådant starkt och vackert sätt att jag inte riktigt kan uttrycka vad jag upplevde i ord. Jag såg dem inte, men jag kände deras närvaro – hur de gav mig mod, stöd och kärlek som mina mödrar och som en del av min familj. Det kändes som att de var änglar som tjänade mig när jag behövde det.

Flera år tidigare utförde min mamma, pappa, mina syskon, min man och jag ställföreträdande arbete för dem och andra förfäder. Jag känner att det mod jag fick och den känsla jag hade att mina förfäder var nära var en gåva genom Guds makt och myndighet.

Sedan dess har jag känt mina förfäders närvaro vid andra tillfällen, när de har hjälpt och väglett mig som mamma och hustru och i andra viktiga aspekter av mitt liv.

Jag vittnar om att Gud aldrig lämnar oss ensamma på vår livsstig. Om vi utför hans verk får vi hjälp från andra sidan slöjan. Vi får ta emot kärlek, kunskap, styrka och den frid ”som övergår allt förstånd” (Fil. 4:7). ■

Vi är inte rädda längre

Christie Jamison

Jag hade allt jag trodde att jag ville ha i livet, men vår familj befann sig i en andlig kamp. Sedan fick vår son Jesse diagnosen leukemi. Men hans sjukdom ledde till det bästa som någonsin kunde ha hänt. Den gav ny kraft till min tro på evangeliet och hjälpte min familj att hitta kyrkan. Vi skulle bli förkrossade om Jesses cancer kom tillbaka, men nu har vi ett evigt perspektiv. Nu är vi beseglade som familj. Evangeliet har förändrat oss för alltid.

LÄS MER

om familjen Jamison i det här numret i Evangeliebiblioteket eller genom att använda QR-koden:

Hur man undervisar om att hålla förbund och bygga upp Sion

Kära föräldrar!

Vi hoppas att ni tycker om artiklarna i det här numret om att hålla förbund, bygga upp Sion, känna igen Satans taktik med mera. Den här sidan innehåller förslag på hur ni kan använda numret för att undervisa er familj om dessa ämnen.

SAMTAL OM EVANGELIET

Förbund och välsignelser

Vad är förbund och vad innebär det att ingå ett förbund? I den här artikeln, på sidan 30, besvarar äldste Randy D. Funk dessa frågor. Använd den här artikeln för att samtala om följande frågor med familjen: Vilka förbund har ni ingått redan och vilka förbereder ni er för att ingå? Hur kan vi bli bättre på att hålla våra förbund? Vilka välsignelser har ni fått av att ingå förbund?

Hur bygger vi upp Sion?

Fråga era barn vad de tror att *Sion* betyder. Använd sedan äldste Gerrit W. Gongs artikel "Frambringa Sion" på sidan 6 för att hjälpa dem lära sig mer om vad Sion betyder, både förr och nu. Ni kan prata om hur ni som familj kan hjälpa till att bygga upp Sion i ert hem och i samhället.

Försvar mot Satan

Titta efter meningar och citat om detta i "Hur vi känner igen vår fiendes taktik" på sidan 20 och prata med er familj om hur Satan kan fresta dem. Prata om hur ni kan arbeta tillsammans för att stärka varandra mot dessa frestelser.

Studiehjälpmedel för *Kom och följ mig*.

Se sidan 26 för artiklar om olika ämnen i *Kom och följ mig* som stödjer era studier av *Läran och förbunden* den här månaden.

FOTO: ALEXANDRE BORGES

KOM OCH FÖLJ MIG – FAMILJEKUL

Templets välsignelser

Läran och förbunden 109

Kirtlands tempel invigdes den 27 mars 1836. Många andliga upplevelser under denna händelse upptecknades.

1. Läs igenom några av redogörelserna i avsnittet "Återställsens röster" i slutet av lektionen för 27 september–3 oktober i handledningen *Kom och följ mig*.
2. Yngre barn kan rita en teckning av Kirtlands tempel.
3. Prata om hur det kunde ha känts att vara med på invigningen av Kirtlands tempel. Vilka detaljer från redogörelsen lägger ni märke till?
4. Sjung "Den himmelska elden" (*Psalmer*, nr 2) som skrevs för invigningen av det här templet.

Diskussion: Varför är tempel viktiga för er? Berätta om andliga upplevelser ni har haft tack vare templet.

Förslag insänt av Mitzi Shoneman

I MÅNADENS NUMMER AV TIDSKRIFTEN VÅGLEDNING FÖR DE UNGA

"Klänningsvårda"

En ung kvinna pratar om hur hon valde att klä sig anständigt när hon deltog i en modeshow. Läs gärna det här med era barn och prata om varför vi väljer att klä oss anständigt.

"Gud utkämpar dina strider – på sitt sätt"

Ibland kan det vara svårt att förstå varför de underverk vi vill ha inte kommer. Läs den här artikeln med era barn för att hjälpa dem förstå varför Gud inte ger oss allt vi vill ha eller tror

att vi behöver. Ni kan ställa sådana här frågor till era barn: Vilka underverk förväntade sig medlemmarna i Sions läger som de inte fick?". Vilka välsignelser kom av den händelsen?

Bygg ditt bästa jag

Använd den här artikeln för att hjälpa barnen förstå hur de kan bygga glada och lyckliga liv. Ni kan prata med dem om hur de försöker bygga sin framtida glädje och sedan läsa den här artikeln. Prata om hur de kan använda de fem sakerna som nämns i artikeln för att få en glädjefull framtid.

I TIDSKRIFTEN VÄNNEN DEN HÄR MÅNADEN

"Kul med skrifterna"

Utför den här aktiviteten med era barn varje vecka för att komplettera familjs studier av *Kom och följ mig*. För yngre barn kan ni söka efter förslag i avdelningen "För de små".

Var en fridsstiftare

Läs "Säg något snällt" för att få veta hur en ny hemaftonstradition hjälpte Jonathan att vara en fridsstiftare i sin familj.

"Kort om kyrkans historia"

Visste du att Desideria Yáñez från Mexiko var den första personen som fick en Mormons bok på spanska? Titta efter månadens Kort om kyrkans historia för att få veta mer!

Berättelse ur skrifterna från Läran och förbunden

Läs månadens illustrerade berättelse för att lära era barn om Kirtlands tempel.

"Anteckningsbok för generalkonferensen"

Hitta aktivitetssidor som era yngre barn kan färglägga medan de tittar på generalkonferensen nästa månad.

Hjälpa andra att förbereda sig för oväntade behov

Som stödbröder och stödsysstrar kan vi hjälpa våra bröder och systrar förbereda sig för en osäker värld.

Pandemier, naturkatastrofer, ekonomiskt kaos, politiska omstörtningar och våldsamma konflikter – världen har sett en hel del av detta de senaste åren. Förutom dessa storskaliga händelser ställs vi också inför oväntade utmaningar i våra egna liv, såsom sjukdomar, skilsmässa, förlorade inkomster och så vidare.

Våra ansträngningar att förbereda oss för det oväntade kan ge trygghet och vara till skydd för oss själva och andra. Vad kan vi som stödsyskon göra för att hjälpa dem vi älskar att uthärda de oväntade stormarna i livet?

Carlomagno Aguilar från Angeles i Filippinerna ger oss ett exempel. När han förstod att hans område skulle sättas i karantän på grund av covid-19-pandemin skyndade han sig att köpa förnödenheter – men hans lista skilde sig från andras runt omkring honom. Han hade en plan för att bli förberedd – han köpte fröer och gödsel till sin trädgårdsodling.

ör att bli mer oberoende har Carlomagno varit urban odlare i flera år.

Han tjänar också sina grannar, både genom att ge dem avkastning från sin trädgård och genom att lära dem odla sin egen mat. Han skapade också en social profil där hans tips och handledning är tillgängliga för alla, och hjälper därigenom sina bröder och systrar att bli mer oberoende och förberedda för framtiden.

Biskop W. Christopher Waddell, förste rådgivare i presiderande biskopsrådet, har sagt: "När vi anammar andliga principer och söker inspiration från Herren blir vi vägledade till att veta Herrens vilja för oss, enskilt och som familjer, och hur vi bäst tillämpar de viktiga principerna för timlig beredskap. Det allra viktigaste steget är att börja! ("Det fanns bröd", *Liahona*, nov. 2020, s. 44–45).

Att hjälpa andra vara förberedda i en så osäker värld är ett grundläggande sätt att visa kristuslik kärlek. Låt oss hjälpa varandra att ta det där "allra viktigaste steget" och börja.

Förslag på hur du kan hjälpa andra

Som alltid börjar stödverksamhet med bön och begrundan, och genom att ni rådgör tillsammans. Följande förslag kan hjälpa dig att tänka igenom hur du eller den du tjänar kan börja förbereda sig för att hantera oväntade prövningar.

1. **Tänk holistiskt.** Vi kan förbereda oss på en mängd olika sätt i olika områden i livet. Det är viktigt att man lagrar och producerar mat efter sin förmåga, förbereder sig ekonomiskt, utvecklar en stark, känslomässig motståndskraft och gör upp planer för nödsituationer.
2. **Prata om vilka svårigheter som mest troligt kan uppstå där ni bor och hur man kan hantera dem.** Olika områden i världen har unika utmaningar. Om ni bor på en plats där jordbävningar är vanliga kan ni prata om hur ni kan förbereda ert hem för att hjälpa er känna er trygga, till exempel genom förankra tunga möbler i väggen. Eller om ni bor på en plats där cykloner är vanliga kan ni prata om hur man hanterar den situationen, till exempel genom att ha en radio för att kunna få nyheter eller förflytta sig till högre platser.

Carlomagno Aguilar skapade en social profil för att undervisa om urban odling.

3. **Prata om hur man skapar ett nödkapital.** Att spara pengar kan vara till hjälp om man förlorar jobbet eller får flera oväntade utgifter. Prata om hur man kan spara pengar, till exempel genom att börja smått och spara lite varje gång lönen kommer, tills man har nått sitt mål.

4. **Samla in det som behövs för ett överlevnadskit.** Att ha ett överlevnadskit kan vara till hjälp om man behöver lämna hemmet under en kort period. Samarbeta för att tänka igenom och samla det som behövs. Det här kan göras under en längre tid. Fundera över väderskydd, ljus, pengar, mat och vatten, medicinsk utrustning, kommunikation, viktiga dokument, ett klädombyte, underhållning och uppmuntrande aktiviteter (spel, böcker, leksaker till barn) och många andra behov.

5. **Bygg upp en vänskap med personen du tjänar.** Det är viktigt att ha starka livshanteringsstrategier för att kunna hantera de känslor som uppstår i svårigheter. En av dessa strategier är att ha sunda relationer. När du stärker din vänskap med personen så hjälper du honom eller henne att skapa ett stödsystem.

6. **Prata om lagring av mat.** Det kan vara bra att ha extra mat för nödsituationer. Uppmuntra varandra att börja bygga upp ett kortsiktigt förråd som du använder i din vanliga matlagning och förnyar. Börja sedan arbeta på att samla in långsiktiga stapelvaror. Om du inte har så mycket utrymme för matförråd eller om du hindras av lagen att lagra större mängder mat, så lagra bara så mycket som är lämpligt efter dina omständigheter. ■

BRA RESURSER

Du kan lära dig mer om dessa råd och fler sätt att hjälpa andra att bli oberoende genom att gå till [Jesu-KristiKyrka.org](https://jesu-kristiKyrka.org). Klicka på "Området Europa" och därefter "Resurser för välfärd och oberoende" för att se olika oberoendekurser.

Hur vi känner igen vår fiendes taktik

En medvetenhet om fiendens taktik kan hjälpa Jesu Kristi lärjungar att tillgå hans kraft och styrka för att besegra Satan och hans följare i de strider som ligger framför oss.

Joseph G. Richardson

En av de första sakerna jag lärde mig under min militärtjänst var vikten av att ha kunskap om fienden för att kunna bekämpa dem effektivt. Jag ägnade tid åt att studera fiendens taktik och strategier så att jag kunde utveckla planer som överlistade och besegrade dem om vi möttes i strid.

Eftersom våra andliga fiender – Satan och hans efterföljare – är osynliga för oss är det lätt att glömma att de bevakar oss och försöker fresta oss. President George Q. Cannon (1827–1901) i första presidentskapet sa: ”Jag har dragit slutsatsen att om våra ögon öppnades och vi såg andevärlden runt omkring oss ... skulle vi inte vara så avslappnade och vårdslösa och så likgiltiga inför om vi hade Guds Ande och kraft med oss eller inte. Nej, vi skulle ständigt vara vaksamma och be till vår himmelske Fader att hans Helige Ande och hans heliga änglar skulle vara runt omkring oss och stärka oss så att vi kunde övervinna varje ondskefull påverkan.”¹

Om vi förstår djävulens makt och förmågor kan vi lättare se den potentiella skada och förödelse som han och hans efterföljare vill tillfoga oss. Vi måste ständigt vara medvetna och förbereda vår försvarstaktik och offensiva taktik för att undvika att bli offer för frestelser och lockelser.

Striden började i föruttillvaron.

När vi kämpade i striden i himlen kämpade vi inte med gevär och bomber utan med vittnesbörd och övertygelse. President Russell M. Nelson har sagt: "Detta krig i himlen var inte ett krig med blodsutgjutelse. Det var de motstridiga åsikternas krig – början till stridighet."²

Vår himmelske Faders och Jesu Kristi efterföljare kom till jorden med dödliga kroppar. Satan och hans efterföljare finns också på jorden, men som andar.³ Kriget som påbörjades i den förjordiska tillvaron avslutades inte. Sedan Adams dagar har Satan och hans väldiga armé fortsatt att strida mot dem som stödde Fadern och hans frälsningsplan. Äldste Ulisses Soares i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Det godas krig mot det onda fortsätter genom hela vårt liv eftersom motståndarens avsikt är att göra alla människor lika olyckliga som han är. Satan och hans änglar försöker fördunkla våra tankar och utöva

kontroll genom att fresta oss att synda. Om de kan, förstör de allt som är gott. Men det är viktigt att förstå att de har makt över oss bara om vi tillåter det."⁴

Ondskans makter är inte få till antalet. Med "en tredjedel av himlens härskaror" (L&F 29:36) nedkastade från himlen tillsammans med Satan är otaliga andar under hans kontroll. "Vi är omgivna av demoner, ja, vi är omringade av de änglar som tillhör honom som har sökt att fördärva våra själar" (Hel. 13:37).

I likhet med krig på jorden kan vi förbereda oss för att effektivt bekämpa dem genom att lära oss det vi kan om motsatta andliga krafter – deras förmågor, styrkor och svagheter och motivation. Vi kan lära oss några viktiga taktiker som Satan använder genom att studera skrifterna och de nutida profeternas ord.

1. Fienden lägger tonvikt på att attackera de starkaste motståndarna.

President George A. Smith (1817–1875) i första presidentskapet åskådliggjorde detta genom att återge en kinesisk fabel:

”En man som reste genom landet kom till en stor stad som var väldigt rik och storartad. Han tittade på den och sa till sin guide: ’Det här måste vara ett oerhört rättfärdigt folk, för jag kan bara se en enda liten djävul i den här storartade staden.’

Guiden svarade: ’Du förstår inte, min herre. Den här staden är så fullständigt underkastad ondska ... att det bara krävs en djävul för att hålla dem i ett järngrepp.’

Han fortsatte sin resa lite längre och kom till en ojämn stig där han såg en gammal man försöka ta sig uppför berget, omgiven av sju, stora, råbarkade djävlar.

’Det här’, sa den resande, ’måste vara en oerhört ond gammal man. Se bara så många djävlar som omger honom.’

’Det här’, svarade guiden, ’är den ende rättfärdige mannen i landet och sju av de största djävlarerna försöker vända honom bort från hans stig, och inte ens alla de kan göra det.’”⁵

Om Satan kan leda bort en medlem i kyrkan så är det

en större seger än om han leder bort någon som aldrig har ingått förbund med Gud. Äldste Larry R. Lawrence, emeritusmedlem i de sjuttio har sagt: ”Djävulen inriktar sig på alla människor, särskilt de som har störst potential att uppnå evig glädje. Han är uppenbarligen avundsjuk på alla som befinner sig på stigen mot upphöjelse.”⁶

En ännu mer avgörande strid vinnas av fienden om en ledare i kyrkan besegras av motståndaren. President Spencer W. Kimball (1895–1985) skrev: ”Satan vill ha alla människor. Men han är särskilt angelägen om att få de ledande männen. ... Han försöker kanske mycket hårdare att lägga beslag på män vilka antagligen kommer att bli hans största motståndare, män i höga ämbeten som kan övertyga många andra om att inte bli Satans tjänare.”⁷

Vetskapen om att Satan lägger sina krafter på sina starkaste motståndare kan förbereda oss för de strider som kommer i livet. Vi kan få motivationen att ständigt försvara oss mot vår andliga fiende.

När vi vet det kan det vara lättare att berätta om evangeliet för vänner och familj. Äldste Ronald A. Rasband i de tolv apostlarnas kворum har sagt: ”Vi är i krig med Satan om människornas själar. Slagets gränser drogs i vårt förjordiska liv. Satan och en tredjedel av vår himmelske

Faders barn vände sig bort från hans löfte om upphöjelse. Sedan dess har motståndarens hejdukar kämpat mot de trogna som väljer Faderns plan.”⁸

När vi delar med oss av evangeliet, med vetskapen om att alla troligen upplever sina egna strider mot Satan, kan vi vara bättre förberedda att känna igen dessa strider och hjälpa andra i deras kamp mot honom, oavsett deras trosuppfattning.

2. Satan och hans onda makter kommer att försöka hindra händelser av andlig betydelse att äga rum.

Tänk på de här exemplen ur skrifterna:

- Satan pressade Adam och Eva hårt att ta del av den förbjudna frukten i Edens lustgård. Han trodde att han genom att göra det kunde omintetgöra frälsningsplanen innan den utvecklades vidare (se Mose 4:6–12).
- Strax efter att Mose hade sett Gud ansikte mot ansikte ”ropade Satan med hög röst och rasade på jorden och befälde” Mose att dyrka honom (Mose 1:19).
- När Kristus hade fastat i 40 dagar och talat med sin himmelske Fader försökte Satan fresta Kristus att missbruka sin makt (se Matt. 4:2–11; Luk. 4:1–13).
- Joseph Smith överväldigades av mörker precis innan hans himmelske Fader och Jesus Kristus uppenbarade sig för honom för att inleda evangeliets återställelse på jorden (se JS–H 1:15–17).

Många andra i skrifterna och genom tiderna har utsatts för betvingande, ondskefulla påfrestningar för att hindra dem från att göra sin del i vår himmelske Faders plan.

Vi bör vara medvetna om att Satan och hans efterföljare koncentrerar sig på att försöka få kontroll över våra liv för att kunna hindra en helig händelse, eller det som sker till följd av den, från att inträffa. Hur många av oss har inte fallit för dessa frestelser, upplevt personliga prövningar eller mött en vägspärr precis innan en andlig händelse i våra liv? Att få ett nytt ämbete, förbereda sig för att besöka templet eller delta i andra andliga tilldragelser är sällan problemfritt.

President Brigham Young (1801–1877) sa en gång: ”När människor välsignas med syner, uppenbarelsen och stor-slagna manifestationer bör de se upp, för då är djävulen

nära dig och du kommer att frestas i proportion till din syn, uppenbarelse eller manifestation.”⁹

3. Djävulen motiveras av högmod.

I förutgången sa Satan till vår himmelske Fader: ”Jag ska återlösa hela människosläktet ... ge mig därför din ära” (Mose 4:1). Den stoltheten ledde till hans fall och gjorde att han kastades ner. Jesaja skrev:

”Hur har du inte fallit från himlen, du strålande stjärna, du gryningens son! ...

Du sade i ditt hjärta: ’Jag ska stiga upp till himlen, jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. ...

Jag ska bli som den Högste’” (Jes. 14:12–14).

Vi måste vara vaksamma på vårt eget högmod och undvika att låta Satan använda det för att fresta oss. Satan kan till exempel använda vårt högmod för att fresta oss att bli så förolämpade av något som någon säger att vi inte återvänder till kyrkan. Eller så använder han vårt högmod för att uppmuntra oss att fokusera mer på att ha rätt än att lyssna på och älska någon annan.

När vi känner till Satans strategier är det lättare att besegra honom.

Satan och hans efterföljare försöker tillintetgöra oss. Vi omges av dessa fiender och är mottagliga för deras ansträngningar varje dag i hela vårt liv. Vi bör inte underskatta deras makt eller underlåta att ta deras sak på allvar.

Ändå har vi förberetts för denna strid långt innan vår födelse. President Joseph F. Smith (1838–1918) fick en gång en syn där han fick veta att många utvalda andar fick "sin första undervisning i andarnas värld och förbereddes på att komma fram i Herrens rätta tid för att arbeta i hans vingård för människosjälarnas frälsning" (L&F 138:56). Varje människa på den här jorden valde att följa vår himmelske Faders plan i förutttillvaron och kan göra det igen.

Vår himmelske Fader visste att dessa sista dagar skulle vara fyllda av faror, korruption och förräderi. För att

besegra Satan och hans erfarna, kraftfulla styrkor i de slutliga striderna innan Frälsarens andra ankomst måste vi sträva efter att bli Guds starkaste och mest trofasta döttrar och söner. ■

Författaren bor i Arizona, USA.

SLUTNOTER

1. George Q. Cannon, *Gospel Truth*, urval av Jerreld L. Newquist (1987), s. 64–65.
2. Se Russell M. Nelson, "Stridighetens kräftsvulst", *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 61.
3. Se Gospel Topics, "War in Heaven" [Striden i himlen], [topics.ChurchofJesusChrist.org](https://topics.churchofjesuschrist.org).
4. Ulisses Soares, "Ja, vi kan och ska vinna!" *Liahona*, maj 2015, s. 75.
5. George A. Smith, "Discourse", *Deseret News*, 11 nov. 1857, s. 287.
6. Larry R. Lawrence, "Kriget fortsätter", *Liahona*, apr. 2017, s. 33.
7. Spencer W. Kimball, *Förlåtelsens under* (1976) s. 155.
8. Ronald A. Rasband, "Bygg en andlig, skyddande borg", *Liahona*, maj 2019, s. 108.
9. Brigham Young, "Discourse", *Deseret News*, 27 feb. 1856, s. 402.

Caroline ville dela med sig

Matthew C. Godfrey

Kyrkans historiska avdelning

Hur mycket pengar var Caroline Tippets villig att skänka så att man kunde köpa mark i Sion?

Caroline Tippets och hennes familj arbetade hårt, både fysiskt och andligt. Carolines bröder arbetade på sågverk, de hjälpte till med att såga timret som fanns i överflöd i staten New York i USA där de bodde. Deras familj hade blivit medlemmar i kyrkan år 1832. Nu ledde Alvah, en av hennes bröder, grenen med heliga i deras område.

År 1834 hade Alvah berättat om en uppenbarelse som Herren hade gett till profeten Joseph Smith där han bad medlemmar att skänka eller låna ut pengar för att hjälpa till att "upprätta Sion" (L&F 101:74). 21-åriga Caroline visste att kyrkan behövde köpa mark där de heliga kunde samlas och gick med på att skänka 150

dollar kontant och 107 dollar i egendom, vilket var mer än vad någon annan i grenen skänkte.¹

Caroline, hennes yngre bror Joseph och en av deras kusiner stannade till i Kirtland i Ohio på sin väg till Missouri. De träffade Joseph Smith och högrådet i Kirtland. Kyrkan hade stora skulder vid den här tiden och högrådet frågade om Caroline var villig att ge en del av sina pengar som lån till kyrkan. Som det står i mötesanteckningarna: "Det konstaterades av rådet [att] syster Caroline Tippet hade 149,75 dollar av pengarna. ... Hon kallades följaktligen in till rådet och uttryckte sin villighet att ge samma summa som lån till kyrkan."²

Caroline såg att låneavtalet undertecknades av Joseph Smith, Oliver Cowdery och Frederick Williams. Men hon såg förmodligen inte att Joseph och Oliver knäböjde i bön dagen därpå och uttryckte "sin tacksamhet för den hjälp som Herren hade sänd dem på sistone"³. Tack vare Carolines villighet att dela med sig av sina tillgångar kunde kyrkan betala några av sina skulder och fortsätta bygga templet i Kirtland. ■

SLUTNOTER

1. Valutaomvandlare antyder att totalsumman av Carolines donation motsvarade över 7 000 dollar med dagens mått mätt.
2. Mötesanteckningar 1, 28 nov. 1834. s. 78, josephsmithpapers.org; standardiserad stavning och interpunktion.
3. Joseph Smith, Dagbok, 1832–1834, 29 nov. 1834, s. 87, josephsmithpapers.org.

Vilka välsignelser får de renhjärtade?

I de här kapitlen lär vi oss om Herrens befallning till de tidiga heliga att bygga ett tempel.

Skriftstudieaktivitet

Dessa skriftställen beskriver några andra välsignelser som de renhjärtade får:

- Psaltaren 24:3–5
- Jakob 3:1–2
- Läran och förbunden 56:18; 101:17–18; 136:11

Diskussion

Vad uppskattar du mest med att kunna besöka templet?

SLUTNOT

1. David B. Haight, ”Templen och arbetet däri”, *Nordstjärnan*, jan. 1991, s. 58.

”De renhjärtade ... ska se Gud”

I kapitel 97 lovar Herren att om de heliga bygger ett tempel och håller det rent ”ska ... alla de renhjärtade som kommer dit in ... se Gud” (v. 16). Äldste David B. Haight (1906–2004) i de tolv apostlarnas kворum citerade den här versen i ett generalkonferenstal och sa sedan:

”Det är sant att några verkligen har sett Frälsaren, men när vi tar ordboken till hjälp finner vi att ordet se har många andra betydelser, till exempel att upptäcka honom, urskilja honom, varsebli honom och hans verk, inse hur viktig han är eller att förstå honom.

Sådana himmelska upplysningar och välsignelser finns tillgängliga för oss var och en.”¹

På vilka sätt har du sett Gud visa sig i templet?

ILLUSTRATION: DAN BURR

Läran och förbunden 101:43–62 innehåller en liknelse som gavs för att förklara varför de heliga hade drivits ut ur Missouri.

Ifrågasätter jag någonsin Guds bud?

Har du i likhet med tjänarna någon gång undrat om ett bud verkligen var nödvändigt? Den här liknelsen lär oss att Herrens bud beskyddar oss och hjälper oss leva ett lyckligt liv (se även Mosiah 2:41; L&F 82:8–10).

Vad kan vi göra om vi inte ser behovet av ett bud?

- Studera ämnet och be att Herren ska hjälpa oss "känna att det är rätt" (L&F 9:8).
- Tänk på tillfällena i det förflutna när lydnad medförde välsignelser.¹
- Handla i tro och lita på att vi kommer att förstå "efter det att [vår] tro har prövats" (Eth. 12:6).

SLUTNOT

1. Se Neil L. Andersen, "Minnen av avgörande andlig betydelse", *Liahona*, maj 2020, s. 18–22.

Liknelsen om adelsmannen: En lektion i lydnad

I liknelsen börjar tjänarna bygga ett torn men bestämmer sig sedan för att "det finns inget behov" för det (L&F 101:49). Men eftersom de inte bygger tornet får de ingen varning när en fiende bryter sig in och förstör vingården.

En adelsman uppmanar sina tjänare att plantera en vingård och bygga ett stängsel runt träden och ett torn så att en väktare kan vaka över landet.

Tjänarna planterar vingården och bygger stängslet men bestämmer sig för att inte bygga tornet.

En oförutsedd fiende förstör vingården.

Sions läger – förberedelse för att tjäna Herren

När gruppen med kyrkans medlemmar som kallades Sions läger hade vandrat drygt 140 mil för att hjälpa sina medbröder och medsystrar i kyrkan befallde Herren Joseph Smith att upplösa gruppen, trots att de inte ansåg att de hade uppfyllt sitt syfte. På grund av detta kallade några Sions läger ett misslyckande, men de som deltog vittnade om att deras upplevelser förberedde dem för tjäna Herren i framtiden.

Under den långa vandringen klagade några av lägrets medlemmar och talade emot profeten Joseph, men andra var trofasta mot honom och lärde sig tålamod och lydnad.

DISKUSSION

Vad tror ni att det betyder att återlösa Sion (se L&F 103:15)?

FEBRUARI 1834:

Joseph Smith fick en uppenbarelse om att hitta åtminstone 100 personer som skulle färdas till Missouri och hjälpa de heliga återfå sina landområden i Jackson County.

De vandrade mellan cirka

3–6

mil per dag.

av kyrkans 12 första
8 nutida apostlar
tjänstgjorde i det
här lägret.

Cirka
207
män och

25 kvinnor
och barn deltog.

De flesta färdades över **145** mil
genom **4** stater.

QUINCY

BOSÄTTNINGEN
VID SALT RIVER

13 heliga dog av ett
kolerautbrott i
lägret.

De **2** grupperna
som tog olika vägar
möttes i juni.

LIBERTY,
MISSOURI

Alla

kyrkans första sjuttio
var med i lägret.

JUNI 1834:

Profeten Joseph fick en uppenbarelse som godkände lägermedlemmarnas erbjudande och de upplöstes.

Diskussion

När har du känt
prästadömetts kraft
i ditt liv?

”Vi associerar ibland prästadömetts makt alldeles för mycket med män i kyrkan. Prästadömet är Guds makt och myndighet att frälsa och välsigna alla – män, kvinnor och barn.

En man kan dra undan gardinen så att det varma solljuset kommer in i rummet, men han äger inte solen eller ljuset eller värmen det ger. Prästadömetts välsignelser är oändligt mycket större än den som ombeds överlämna gåvan.”

– Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum, ”Prästadömetts kraft”, *Liahona*, nov. 2013, s. 92.

**Äldste Randy
D. Funk**

i de sjuttios
kvorum

Förbund, förrättningar och välsignelser

Under den första terminen av min juridikutbildning hölls min kurs i avtalsrätt av en framstående professor som var mycket vänlig och artig – när han inte var i klassrummet. Under lektionerna var han en mästare på att undervisa med den sokratiska metoden – en undervisningsmetod som innebär att man ställer undersökande frågor för att utveckla ett kritiskt tänkande.

Under de flesta lektionerna fick vi i uppgift att läsa igenom tre rättsliga beslut eller ärenden. Under lektionen ombads en elev att summera ärendet och sedan beskriva de rättsliga principerna i avtalsrätt som ärendet slog fast. Den olyckligt lottade eleven var sedan föremål för professors djuplodande, vinklade frågor. Det här var nästan alltid en ödmjukande upplevelse.

Första gången jag ombads göra det handlade ärendena om en princip i avtalsrätt som kallas *ensidigt förpliktande*. Resultatet blev att jag aldrig har glömt den principen.

Anbud och accept

För att kunna ingå ett bindande avtal under människors lagar ska det bland annat finnas ett anbud och ett accept. Generellt sett ingås ett avtal när en part ger ett anbud och den andra parten accepterar anbudet.

För vissa överenskommelser, såsom ett avtal för att köpa en fastighet, kräver lagen att anbudet och acceptet är skriftligt. I andra situationer behöver parterna endast en muntlig överenskommelse. Men för vissa överenskommelser sker acceptansen av ett anbud helt enkelt genom en prestation.

***Vi väljer att ta emot de
välsignelser som Gud
erbjuder när vi använder vår
handlingsfrihet för att ta
emot förrättningar och hålla
de tillhörande förbunden.***

Det här kallas ensidigt förpliktigande (eller acceptans).

Jag kan till exempel säga till dig: "Om du skaffar tolv bananer till mig så betalar jag 1000 kronor till dig." Du behöver inte skriva under en överenskommelse för att acceptera mitt *generösa* anbud eller ens säga att du ska ge mig bananerna. Du behöver bara gå till affären eller marknaden, köpa tolv bananer och ge mig dem. Eller i vissa delar av världen kan du faktiskt själv plocka bananerna. Hur som helst, om du ger mig tolv bananer så är jag enligt avtal skyldig att betala 1000 kronor. Varför då? Därför att du genom din prestation accepterade mitt anbud.

Vi måste agera

Förbund med vår himmelske Fader sker på liknande sätt. För att ta emot de *generösa* välsignelser han erbjuder oss måste vi agera för att kunna ta emot dem. Det är inte en förhandling som följs av en undertecknad acceptans. Genom våra bekräftande uttryck och genom att agera i enlighet med hans vilja, inklusive mottagandet av viktiga förrättningar, visar vi i stället vår önskan och villighet att ingå förbund med honom. När vi då håller våra förbund genom våra handlingar, kvalificerar vi oss för de rikliga välsignelser han har utlovat.

I Läran och förbunden lär vi oss:

"Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade, och när vi får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den lag på vilken den är baserad" (L&F 130:20–21).

Frälsaren lärde: "Inte alla som säger 'Herre, Herre' till mig ska

komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja" (Matt. 7:21).

Vi tar med andra ord inte emot vår himmelske Faders erbjudna välsignelse av evigt liv i himmelriket endast genom det vi säger utan också genom det vi gör. Och när vi ingår förbund med honom försäkras han oss: "Jag, Herren, är bunden när ni *gör* vad jag säger." Han tydliggör också att om vi inte gör hans vilja – om vi inte accepterar hans anbud – så har vi ingen överenskommelse: "När ni *inte* gör vad jag säger har ni inget löfte" (L&F 82:10; betoning tillagd).

Frälsningens och upphöjelsens förrättningar

Vi ingår de förbund som är nödvändiga för frälsning och upphöjelse genom att ta emot heliga förrättningar. Som det står i *Allmän handbok*: "Medlemmar ingår förbund med Gud när de tar emot frälsningens och upphöjelsens förrättningar. ... Alla som håller ut i sina förbund ända intill änden får evigt liv."¹

Frälsningens och upphöjelsens förrättningar är dop, konfirmation och den Helige Andens gåva, melkisedekska prästadörets ordination för män och templets begåvning och beseglande förrättningar.² Var och en av dessa fem förrättningar utförs ställföreträdande i templet för avlidna förfäder eftersom dessa förrättningar är nödvändiga för alla Guds barn.

Uppteckningen om Almas undervisning vid Mormons vatten åskådliggör relationen mellan förbund, förrättningar och välsignelser. Lägga märke till hur Gud, genom sin profet, anger villkoren, beskriver de utlovade välsignelserna och förklarar hur vi kan få dessa välsignelser.

De som samlades vid Mormons vatten och gav uttryck för en önskan att komma in i Guds fälla – *önskan* är det viktiga första steget

Vi tar emot de välsignelse av evigt liv som vår himmelske Faders erbjuder inte endast genom det vi säger utan också genom det vi gör.

(se Alma 32:27) – undervisades av Alma om det som förväntades av dem. De behövde vara "villiga att bära varandras bördor ... sörja med dem som sörjer ... trösta dem som står i behov av tröst" och "stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt ... ända intill döden" (Mosiah 18:8, 9).

Alma beskrev sedan deras utlovade välsignelser: "Ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv" och så att "han än rikligare kan utgjuta sin Ande över er" (Mosiah 18:9, 10).

Vad behövde folket göra för att acceptera dessa fantastiska välsignelser? Med Almas ord: "Ni ... [måste] döpas i Herrens namn som ett *bevis* inför honom på att ni har slutit *förbund* med honom om att ni ska tjäna honom och hålla hans bud" (Mosiah 18:10). Lägg märke till att dopets förrättning, en helig gärning som de flesta av oss tydligt minns, är ett vittne eller bevis på att vi har ingått ett förbund med Gud.

Människorna var så ivriga att göra det här att de "klappade ... händer av glädje och utropade: 'Detta är vårt hjärtas önskan'" (Mosiah 18:11). De var villiga att ingå ett förbund när de nedsteg i dopets vatten.

När vi tar del av sakramentet vittnar vi och betygar [vi] på nytt att vi alltid ska minnas Jesus Kristus och att vi är villiga att hålla hans bud.

När vi tar emot var och en av frälsningens och upphöjelsens förrättningar tar vi på samma sätt emot ytterligare löften om stora välsignelser. De förbund vi ingår är heliga och bindande för oss och med Gud. Vi väljer att ta emot de välsignelser han erbjuder när vi använder vår handlingsfrihet till att ta emot förrättningar och hålla de tillhörande förbunden.

Sakramentet

Sakramentets förrättning uppmanar oss att minnas Frälsaren och våra förbund. När Jesus Kristus införde sakramentet bland nephiterna gav han prästadörets makt till sina lärjungar och instruerade dem att "bryta brödet och välsigna det och ge det till min kyrkas folk, till alla dem som tror och blir döpta i mitt namn" (3 Ne. 18:5).

Vi tänker ofta att när vi tar del av sakramentet så förnyar vi våra dopförbund. Det är visserligen korrekt, men lägg märke till Frälsarens ordval. När han instruerade sina efterföljare att ta del av brödet sa han: "Detta ska ni göra till minne av min kropp som jag har

visat för er. Och det ska vara ett *vittnesbörd* för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig” (3 Ne. 18:7; betoning tillagd).

När de drack av vinet sa han: ”Detta är att uppfylla mina bud, och det *betygar* för Fadern att ni är villiga att göra det som jag har befallt er” (3 Ne. 18:10; betoning tillagd).

Med andra ord, när vi tar del av sakramentet varje vecka *vittnar* vi och *betygar* på nytt att vi alltid ska minnas Jesus Kristus och att vi är villiga att hålla hans bud. Om vi alltid kommer ihåg honom och håller hans bud ska vi ha hans Ande hos oss (se 3 Ne. 18:7, 11).

Välsignelser vi får

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, har reflekterat över de välsignelser som vi får när vi tar del av sakramentet och har sagt: ”Eftersom brödet är brutet är varje brödbit unik, precis som de som tar del av det är unika. Vi har alla olika synder att omvända oss från. Vi har alla olika behov av att få styrka genom Herren Jesu Kristi försöning, vilken vi minns i denna förrättning.”³

Därför är det centrala i den stora lycksalighetsplanen en Frälsare, Jesus Kristus, som kompenserar för skillnaden och övervinner orättvisan.

Jag tycker det hjälper att begrunda verserna 10, 12 och 14 i 3 Nephi 18. I var och en av dessa verser säger Frälsaren ”ni är välsignade” till var och en av dem som tog del av sakramentet, men han specificerar inte vilken välsignelse det är. Kanske för att varje person som deltar i den här heliga förrättningen är lika unik som varje brödbit, så alla behöver olika välsignelser. Även om våra prövningar, omständigheter och behov skiljer sig så har Frälsaren lovat var och en av oss som håller sakramentets förbund: ”Ni är välsignade.”

Kärlek och barmhärtighet

Nu vill jag belysa en viktig skillnad mellan Guds lagar och människors lagar: rollen som kärlek och barmhärtighet har i Guds återlösningsplan för sina barn. Som det har konstaterats inbjuder vi i många fall hans erbjudna välsignelser genom våra handlingar. Liksom kärleksfulla föräldrar gör, beaktar vår himmelske Fader barmhärtigt våra hjärtans

önskningar liksom våra gärningar (se L&F 137:9). Han inser att vår möjlighet att handla ibland begränsas av omständigheter som vi inte kan kontrollera. En för tidig död, ett allvarligt handikapp, brist på kunskap eller möjligheter eller någon annan orättvisa som sker i en fallen värld kan tyckas hindra vår utveckling och mottagandet av de utlovade välsignelser vi önskar få.

Därför är det centrala i den stora lycksalighetsplanen en Frälsare, Jesus Kristus, som kompenserar för skillnaden, övervinner orättvisan och låter alla – alla som verkligen har en önskan och gör allt de kan – slutligen ta emot och omfamna vår kärleksfulle himmelske Faders utlovade välsignelser.

Vår himmelske Fader vill att vi ska återvända till hans närhet, men han vill att vi ska återvända för att vi önskar göra det. Som äldste Dale G. Renlund i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Vår himmelske Faders ändamål med föräldraskap är inte att få sina barn att *göra* det som är rätt. Det är att få sina barn att *välja* att göra det som är rätt och till sist bli som han. Om han bara ville att vi skulle lyda skulle han använda omedelbara belöningar och bestraffningar för att påverka vårt beteende."⁴

Vår himmelske Fader kräver ett villigt hjärta såväl som ansträngning från vår sida. Många av de belöningar som kommer av att välja rätt kommer i framtiden, och de är långt fler än vi förtjänar. Därför talar man om vissa belöningar som gåvor (se 1 Ne. 10:17; L&F 14:7). Som den generöse, barmhärtige förälder vår himmelske Fader är ger han oss mycket – långt mer än vi förtjänar. Därför är upphöjelse inget som vi förtjänar utan vi måste välja,

acceptera och tacksamt ta emot den.

Må vi var och en i alla tider och omständigheter handla i tro, lydnad, ihärdighet och tacksamhet för att förbereda oss för att ta emot "allt vad [vår] Fader har" (L&F 84:38; se även Alma 34:32).

Ett rättfärdigt förbundsfolk

Vi lever i en underbar tid när evangeliets välsignelser finns fritt tillgängliga för dem som tar emot dem. President Russell M. Nelson har sagt:

"Vi sitter på första parkett och kan *bevittna i levande livet* det profeten Nephi såg *endast i en syn*: att Guds Lamms kraft skulle falla 'över Herrens förbundsfolk som var spritt över hela jordens yta, och de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet' [1 Ne. 14:14].

Ni, mina bröder och systrar, är bland de män, kvinnor och barn som Nephi såg. Tänk på det!"⁵

Vår himmelske Fader älskar oss och vill verkligen välsigna oss. Genom hans Son Jesu Kristi oändliga försoning kan allt bli helt. När vi litar på Gud och handlar i tro för att ingå och hålla heliga förbund med honom, hur stor blir då inte vår glädje nu och i evigheten. ■

Från "Covenants – Accepting God's Offered Blessings", en andakt vid Brigham Young University–Idaho den 22 september 2020.

SLUTNOTER

1. *Allmän handbok: Tjäna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 3.5.1, JesuKristiKyrka.org.
2. Se *Allmän handbok*, 18.1.
3. Se Dallin H. Oaks, "Introductory Message" (tal under seminarium för nya missionspresidenter, 25 juni 2014), s. 2.
4. Dale G. Renlund, "Välj i dag", *Liahona*, nov. 2018, s. 104.
5. Russell M. Nelson, "Hör honom", *Liahona*, maj 2020, s. 88.

ETT HELIGT LÖFTE

"Juridiskt sett betyder ett förbund vanligtvis en överenskommelse mellan två eller flera parter. Men i ett religiöst sammanhang är ett förbund något mycket viktigare. Det är ett heligt löfte till Gud. Han bestämmer villkoren. Var och en kan välja att acceptera villkoren. Om en person accepterar förbundets villkor och håller Guds lag, får han eller hon välsignelserna som lovas i förbundet."

President Russell M. Nelson, "Förbund", *Liahona*, nov. 2011, s. 86.

Min trofaste rådgivare

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

*När det handlade om
tjänande såg Larry inte
ålder som ett hinder.*

När min familj flyttade tillbaka till staden där jag växte upp, upptäckte vi ett samhälle som var i ett övergångsskede. En gång hade det varit känt för sina unga familjer, men nu beboddes grannskapet av många änkor och änklningar, föräldrar vars barn hade vuxit upp och flyttat ut och ett litet men växande antal unga familjer som flyttade in vartefter husen blev tillgängliga.

På grund av den förändrade befolkningen omorganiserades församlingsgränserna. Delar av tre församlingar slogs ihop till en församling och jag kallades som biskop. Jag fick några dagar att fundera på rådgivare. Det första namnet kom snabbt och Anden bekräftade det. Men jag var inte omedelbart säker på vem den andre rådgivaren skulle bli.

Jag funderade på flera yngre män i den nya församlingen, men jag kände ingen av dem väl. Det kändes som att de behövdes mer i Unga mäns organisation.

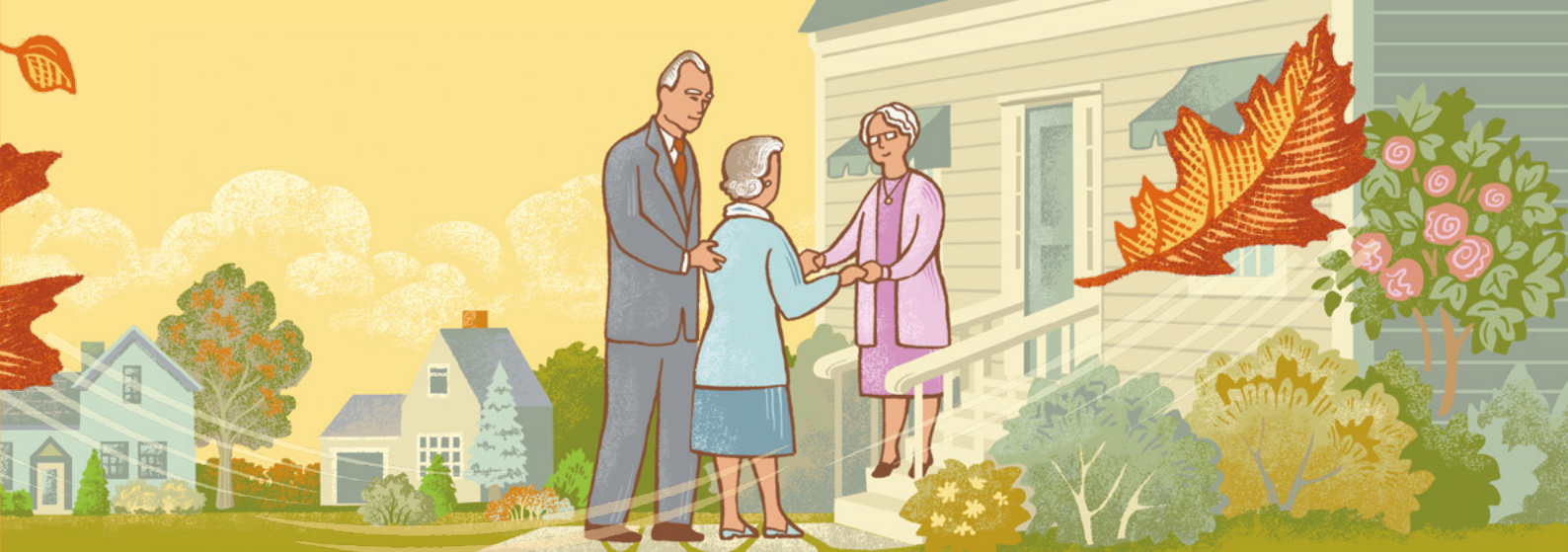
Jag kände Larry Morgan, en äldre man som hade bott i området en längre tid. Han hade faktiskt varit ungdomsledare när jag var tonåring. Nu var han 76 år. Jag kände mig manad att prata med honom. "Kanske han kan hjälpa mig få bättre kontakt med de jag inte känner", tänkte jag.

Han stod på uppfarten när jag kom till hans hus och utan att något hade sagts visste jag att Larry skulle vara den andre rådgivaren. Jag pratade med honom i några minuter och sedan återvände jag hem och ringde stavs-presidenten. Den söndagen inröstades biskopsrådet, med Larry som andre rådgivare.

Larry var lågmäld och tydlig i sitt sätt, men när han talade lyssnade folk. Han hade även en orubblig tro på Herren. Jag lärde mig snart att lita på hans råd.

Larry och Elizabeth Morgan

”Vi besöker dem”

Hemlärarna (det som i dag heter stödbroder) gjorde ett utmärkt arbete med att besöka änkorna och änklingsarna och låta biskopsrådet veta hur de mådde. I dag skulle större delen av ansvaret för deras välfärd vila på äldstekvorumet och Hjälpföreningen. Men då kände jag en plikt att besöka dem också. Så jag såg till att besöka en eller två varje vecka. Med den takten skulle det ta nästan ett år att besöka dem alla. Med en ung familj som också behövde min tid kände jag mig pressad.

Jag pratade om det här på biskopsrådets möte och Larry fick en idé.

”Min fru och jag kan hjälpa till”, sa han. ”Vi har hela dagarna fria för besök. Förlita dig på hemlärarna, men låt mig och Elizabeth besöka dem som behöver lite extra uppmärksamhet. Vi låter dem veta att du tänker på dem.”

Efter det gjorde min trofaste rådgivare och hans fru många besök och gladda många själar. De underlättade min börda avsevärt.

”Hur gammal är profeten?”

Vid ett tillfälle behövde vår församling en söndagsskollärare i Evangeliets lära. Som biskopsråd bad vi och pratade om flera personer med söndagsskolans president. Men vi kände ingen bekräftelse på vad vi skulle göra. Än en gång fick Larry en idé. ”Vad sägs om Ila Gibb?” Ila var i sjuttioårsåldern, men alla kände att hon skulle vara en bra lärare. Söndagsskolans president höll med.

Syster Gibb skrattade när Larry och jag ville kalla henne. ”Jag är gammal”, sa hon. ”Låt mig bara stå kvar på hyllan.”

När Larry svarade: ”Syster Gibb, hur gammal ...” så trodde jag att han skulle använda sig själv som exempel. Men det gjorde han inte. Vänligt frågade han: ”Hur gammal är profeten?” Vid det laget hade president Gordon B. Hinckley (1910–2008) precis blivit president för kyrkan vid 84 års ålder.

”Jag förstår vad du menar”, svarade Ila. ”Jag antar att vi aldrig är för gamla för att tjäna.” Och de följande tre åren tjänade hon som en underbar lärare i Evangeliets lära.

Jag är 69 år nu och jag tänker ofta på Larry och den tro han visade när han tackade ja till ämbetet att tjäna som rådgivare i biskopsrådet, 76 år gammal. När jag tänker på hans tjänande inspireras jag att tänka att det fortfarande finns mycket jag kan göra – och som många av oss i 60-, 70-, och 80-årsåldern kan göra – för att fortsätta bygga Guds rike. ■

Övervinn rasism och fördomar: Vi kan bygga broar

När vi hjälper till att samla Israel och upprätta Sion kan vi förespråka respekt för alla Guds barn.

En av de mäktiga sanningarna i det återställda evangeliet – en som får djupgående följder – är att ”var och en av oss har gudomlig potential eftersom var och en är ett barn till Gud. Vi är alla lika i hans ögon.”¹

När kyrkans medlemmar försöker följa uppmaningen att vara ett (se L&F 38:27) och att frambringa och upprätta Sions sak (se L&F 6:6), har president Russell M. Nelson uppmanat oss ”att gå i spetsen för att överge fördomsfulla inställningar [och] handlingar” och gett flera exempel på hur vi kan ”förespråka respekt för alla Guds barn”². Han har uppmanat oss att medan vi bygger Sion också bygga broar av vänskap, samarbete och förståelse.³

”Vi är alla sammanlänkade och vi har ett gudagivet ansvar att hjälpa dem omkring oss få ett bättre liv”, sa han. ”Vi behöver inte vara eller se likadana ut för att ha kärlek till varandra. Vi behöver inte ens vara av samma åsikt för att älska varandra. Om vi ska ha något hopp om att återfå den välvilja och mänsklighet som vi längtar efter så måste det börja med var och en av oss, en person i taget.”⁴

Det finns plats för alla

President Nelson har uppmanat oss att ”utvidga vår kärlekskrets så att den omsluter hela den mänskliga familjen”.⁵ Hur kan vi som medlemmar i kyrkan skapa en global gemenskap av heliga där alla känner sig välkomna och strävar efter att leva i frid och harmoni med varandra

oavsett ras, etniskt ursprung, kultur, sexuell läggning, ålder, kön, utbildning, socioekonomisk status, fysisk och mental funktionsgrad eller andra skillnader?

Svaret är självklart – genom vår Frälsare Jesus Kristus. Som president Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Endast Jesu Kristi evangelium kan förena och skapa fred bland människor av alla raser och nationaliteter.”⁶ Jesus Kristus kan förändra våra hjärtan (se Mosiah 5:2). Han har ”makt att hela” (KJV Mark 3:15).

När vi själva kommer till Kristus får vi en djupare förståelse för den grundläggande sanning som president Nelson undervisade om, att Herren ”inbjuder *alla* att komma till honom”⁷.

I Herrens kyrka finns det plats för alla som är villiga att följa honom och ”låta Gud råda” i sina liv. Guds nåd beror inte på etniskt ursprung, hudfärg eller andra särdrag utan på vår hängivenhet till honom och vår villighet att hålla hans bud.⁸

Vi kan vara föredömen i att sträcka oss ut mot andra

Om vi upptäcker något hos oss själva som återspeglar inställningar eller beteenden som är baserade på fördomar behöver vi överge det i vår strävan att bli ett, för om vi inte är ett är vi inte hans (se L&F 35:2; 38:27). ”Kyrkans medlemmar bör vara föredömen i att förespråka respekt

för alla Guds barn. ... De strävar efter att visa välvilja mot alla och motsätter sig fördomar av alla slag.”⁹

Som medlemmar i ”Kristi kropp” (1 Kor. 12:27), behöver vi varandra ”för att det inte ska bli splittring i kroppen utan att delarna i stället ska ha samma omsorg om varandra. Om en kroppsdel lider, så lider alla de andra delarna med den” (1 Kor 12:25–26).

Bön, studier och ödmjuk begrundan kan hjälpa oss förstå hur vi kan bli bättre på att älska Gud och alla hans barn. Att skapa välvilja kan betyda att vi behöver övervinna vår egen partiskhet eller våra egna antaganden eller stereotyper när vi umgås med varandra. När vi anstränger oss att förstå dem som är olika oss och deras erfarenheter kan våra ögon öppnas för annorlunda men viktiga synsätt.

President Oaks har sagt att ”misstänksamhet och fientlighet [ger] vika för vänskap eller till och med kärlek när personliga kontakter leder till förståelse och ömsesidig respekt”.¹⁰

På nästkommande sidor finns upplevelser, tankar och insikter om att bygga broar medan vi bygger Sion. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, *Liahona*, nov. 2020, s. 94.
2. Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, s. 94.
3. Se Tad Walch, ”President Nelson’s Yearlong Call for Unity”, *Deseret News*, 1 okt. 2019, deseretnews.com.
4. Russell M. Nelson, i Walch, ”President Nelson’s Yearlong Call for Unity”.
5. Russell M. Nelson, ”Saliga är de som skapar frid”, *Liahona*, nov. 2002, s. 41; se även *Teachings of Russell M. Nelson* (2018), s. 83.
6. Dallin H. Oaks, ”Racism and Other Challenges” (andakt vid Brigham Young University, 27 okt. 2020), s. 6, speeches.byu.edu.
7. Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, s. 94; se även 2 Ne. 26:33.
8. Se Russell M. Nelson, ”Låt Gud råda”, s. 94; se även *Allmän handbok: Tjäna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 38.6.14, JesuKristiKyrka.org.
9. *Allmän handbok*, 38.6.14.
10. Dallin H. Oaks, ”Älska era fiender”, *Liahona*, nov. 2020, s. 27.

Jesus Kristus vet hur det känns när vi såras av fördomar

Sónia N.

Mitt mål är att se andra så som Frälsaren skulle se dem.

Jag har varit utsatt för fördomar och diskriminering på ett eller annat sätt i nästan 20 år.

Efter att jag blev medlem i kyrkan i Moçambique flyttade jag till Sydafrika. Det är ett vackert land, ett av de mest välmående länderna i Afrika. Dess skönhet förstärks ytterligare av mångfalden bland dess invånare och en rik kultur.

Sydafrika är en nation som fortfarande återhämtar sig från en tid präglad av rassegregering. Trots att apartheid formellt avskaffades 1994 finns ären efter denna regeringsunderstödda rasism fortfarande kvar.

Som en svart moçambikisk sista dagars helig kvinna bosatt i Sydafrika sedan 18 år försöker jag hantera diskrimineringen och utfrysningen som ofta uttrycks genom mikro-aggressioner. Rasism, klassism, stamism, sexism och xenofobi är några få exempel på de segregationsproblem som man fortfarande ser i samhället. Det finns något i den naturliga människan som verkar vilja dela in samhället i grupper och få oss att tro att man är sämre om man är annorlunda.

Under templets öppet hus i Rom ser man genom besökscentrets fönster hur statyn av Kristus är omgiven av medlemmar och vänner.

var, vad han trodde på och var han kom ifrån (se Joh. 1:46). Ändå svarade han inte med våld, ilska, bitterhet eller hat. Han undervisade emot allt detta och handlade i kärlek och sanning. Han lärde att makt och inflytande kommer genom överbevisning, långmodighet, mildhet och kärlek (se L&F 121:41). Han sa att om vi blir illa behandlade ska vi gå till vår broder och prata igenom det hela med honom (se Matt. 18:15). Han sa att vi ska be för dem som förföljer oss (se Matt. 5:38–48). Och när han blev oskyldigt ställd inför rätta och upphängd på ett kors för att dö lärde han oss att förlåta (se Luk. 23:34).

I slutändan är det hans kärlek som förändrar oss och världen (se 2 Ne. 26:24).

Vad vi försöker göra

Kan medlemmar i kyrkan vara mottagliga för sådana tankar? Absolut. Vi måste alla lägga av den naturliga människan i vår livslånga strävan att bli heliga genom Jesu Kristi försoning (se Mosiah 3:19).

Alltid när mina barn och jag känner oss utanför, förbisedda, generaliserade eller betraktade som udda går vi hem och pratar om det. Vi säger: "Vad var det som hände nyss? Vi analyserar det. Vi pratar om varför andra betar sig på det sättet." Att prata om det hindrar känslorna från att ligga och pyra inom oss.

Jag försöker lära mina barn att vår storhet avgörs av hur vi behandlar dem som är utstötta eller utfrysta i samhället (se Matt. 25:40). Det kan innebära att man hittar sätt att nå ut till andra så att de inte känner sig utanför.

Jag försöker vara som Jesus

Trots att en del upplevelser sårar gör allt det vi lär oss att mina barn blir bättre människor. Och jag med. Våra motgångar har hjälpt oss att utveckla medkänsla och empati för andra.

När jag utsätts för fördomar ger det mig en möjlighet att välja. Ska jag bli bitter och ge igen, eller ska jag ge personen inte bara en chans till utan även en andra, en tredje och en fjärde chans? Ska jag se samhället som en hemsk plats eller ska jag bidra till en positiv förändring?

Frälsaren blev också bemött med fördomar på grund av vem han

Och jag fortsätter att försöka

Jag är inte en fullkomlig människa. Jag förlåter inte alltid omedelbart efter att någon skymfat mig. Det tar tid, såret behöver få läka, och jag behöver den Helige Andens hjälp. Ibland väljer jag att ta illa vid mig, och jag hörsammar inte hans maningar direkt. Men om jag är mottaglig för Anden så arbetar han tålmodigt med mig tills jag förstår hur min himmelske Fader vill att jag ska reagera på situationen.

Mitt mål är att verkligen kunna se människor så som Frälsaren skulle se dem. För att göra det behöver vi villigt erkänna att vi inte har alla svar. Vi behöver vara villiga att säga: "Jag är inte fullkomlig. Jag har mycket att lära. Vad kan jag lära mig av andras synsätt?" Det är *då* vi verkligen kan höra. Det är *då* vi verkligen kan se.

Under den här resan hjälper det mig att komma ihåg att jag är här av en orsak, att livets prövningar är tillfälliga – en nödvändig del av jordelivet – och att jag inte är ensam. I

alla situationer försöker jag vara som Jesus! Att *försöka* är aktivt, och när vi misslyckas kan vi försöka igen. ■

Författaren bor i Gauteng-provinsen i Sydafrika.

FLER LIKANDE BERÄTTELSE

Vi kan lära oss mycket av andras erfarenheter. Läs gärna följande berättelser i den digitala versionen av den här månadens nummer på nätet:

- Alissia berättar om svårigheterna med att vara olik andra i kyrkan och om de styrkor som våra olikheter kan föra med sig. Läs "Vi är bättre tillsammans".
- Gabriel beskriver det val han ställdes inför när han helt oväntat blev utsatt för religiös diskriminering. Läs "Att möta fördomar på arbetsplatsen".
- Efter flera års avvisanden på grund av sina barns funktionsnedsättningar fann Miyuki en fristad och en plats för personlig utveckling i kyrkan. Läs "Att känna tillhörighet i Kristus".

Hur kan jag bidra till att övervinna fördomar?

Här är sex exempel på hur vi kan överge fördomar och förespråka respekt.

Vad kan jag göra för att övervinna fördomar?

1. Titta först inombords. Vi kan bestämma oss för att upptäcka och överge "fördomsfulla inställningar och beteenden" hos oss själva.¹

President Russell M. Nelson har sagt: "Alla som har fördomar mot någon annan ras behöver omvända sig!"²

2. Sträva efter att förstå. Ta dig tid att lyssna på dem som har blivit utsatta för fördomar. Det kan även vara tillförlitliga böcker, filmer, och nyhetsrapporter om ämnet.³

Darius Gray, en framstående afroamerikansk medlem och ledare i kyrkan, har sagt: "Om vi verkligen lyssnade på dem som vi anser vara 'de andra', och om vårt fokus var att låta dem berätta om sina liv, sina erfarenheter, sina familjer, sina förhoppningar och sina bekymmer, skulle vi inte bara få större förståelse, utan det skulle göra mycket för att läka rasismens sår."⁴

3. Säg ifrån. Om du hör någon uttrycka falska eller negativa tankar om någon ras, säg ifrån på ett vänligt men bestämt sätt.

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga måste vi bli bättre på att dra upp rasismen med rötterna."⁵

Äldste Gerrit W. Gong i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Vi [är] ombedda att förändra världen till det bättre, inifrån och ut, en person, en familj, ett grannskap i taget."⁶

Vad kan jag göra om jag har blivit utsatt för diskriminering?

1. Förlåt personen och vinn en vän. När vi såras av andras handlingar kan vi undervisa och förlåta och försöka skapa en relation.

När Fred A. "Tony" Parker verkade som områdessjuttio sa han: "När jag har utsatts för rasism har jag upptäckt att det är bra att bemöta det direkt, att förlåta personen och ta itu med problemet. Om någon säger något som sårar mig behöver jag hitta ett sätt att hjälpa personen förstå varför jag blev sårad. Det blir en möjlighet inte bara att förlåta utan

även att skapa en relation så att personen inte bara ser Tony Parker som en afroamerikan utan som ett barn till Gud. Jesus undervisade om förlåtelse (se Matt. 18:21–35) och han sa att när vi har tagit illa vid oss så ska vi gå till personen i fråga och försöka reda ut det (se Matt. 18:15).⁷

2. Dra lärdom av sårande upplevelser (se L&F 122:7).

Pastor Amos C. Brown återgav en berättelse om Howard Washington Thurman. Howard bodde granne med en kvinna som behandlade hans familj illa för att de var svarta. Hon kastade till och med över dyngan från sitt hönshus så att den hamnade på Thurmans tomt.

När kvinnan blev sjuk gick Howards mamma över med lite soppa och rosor till henne. Med tacksam röst frågade kvinnan var blommorna kom ifrån. Fru Thurman förklarade: "När du kastade hönsspilling förberedde Gud jorden."⁸

"Det är så vi behöver göra mitt i ondskan", sa pastor Brown. "Ta dyngan, men ha tro på att Gud kommer att använda den till att odla en rosträdgård."⁸

3. Vänd dig till Kristus för helande och vägledning. Att anförtra sina bekymmer åt Herren och att följa honom kan ge oss frid.

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum lärde att Jesus Kristus inte bara återlöser oss från synd genom att uppfylla rättvisans krav på oss, utan han "betalar även den skuld som rättvisan är skyldig oss genom att hela och kompensera oss för varje lidande vi oskyldigt utstår".⁹

Frälsaren är ett fullkomligt föredöme för oss att följa. Han undervisade oss om vad vi bör göra när vi blir förorättade (se Matt. 18:15), förföljda (se Matt. 5:38–48), och till och med oskyldigt dömda till döden (se Luk. 23:34). ■

SLUTNOTER

1. *Allmän handbok: Tjåna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 38.6.14, JesuKristiKyrka.org.
2. Russell M. Nelson, i "President Nelson Shares Social Post about Racism and Calls for Respect for Human Dignity", Newsroom, 1 juni 2020, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
3. Se "Hämta information från pålitliga källor", *Allmän handbok*, 38.8.45.
4. Darius Gray, "Healing the Wounds of Racism", 5 apr. 2018, blog.ChurchofJesusChrist.org.
5. Dallin H. Oaks, "Ålska era fiender", *Liahona*, nov. 2020, s. 28.
6. Gerrit W. Gong, "Alla nationer, släkter och tungomål", *Liahona*, nov. 2020, s. 38.
7. Fred A. "Tony" Parker, "The Savior Heals Our Hurts", *Ensign*, juni 2018, s. 44–45.
8. "We Are Family: A Discussion on Overcoming Prejudice with Elder Jack N. Gerard and the Reverend Amos C. Brown", *Liahona*, sep. 2021, engelsk digital version.
9. D. Todd Christofferson, "Återlösningen", *Liahona*, maj 2013, s. 110.

UPPTÄCK MER

Läs mer om vad Jesu Kristi evangelium lär oss om att övervinna fördomar:

- Läs om vad Herrens profeter har sagt om ämnet. Läs "Racial and Cultural Prejudice" på topics.ChurchofJesusChrist.org.
- Lär dig av kyrkans ledare hur vi kan hitta enighet i mångfald. Läs "Vi kan bättra oss: Välkomna andra in i

fållan", *Liahona*, sep. 2017, s. 22–27.

- Se utdrag och en video från ett samtal mellan äldste Jack N. Gerard i de sjuttio och pastor Amos C. Brown i Third Baptist Church of San Francisco. Gå till den digitala versionen av septembernumret 2021 av *Liahona* på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller i appen Evangeliebiblioteket.

Hur vi urskiljer det goda hos oss själva

Emily Abel

större delen av mitt liv har jag sett urskillningens gåva som förmågan att skilja rätt från fel, sanning från falskhet. Även om det är en viktig del av gåvan förstod jag nyligen att den omfattar mer.

Jag hittade en skatt i fotnoterna till ett tal från general-konferensen i april 2020. En talare citerade president Stephen L. Richards (1879–1959), tidigare förste rådgivare i första presidentskapet, som sa: "Den högsta formen av urskillning är den som ser och uppdagar för andra deras bättre natur, det medfödda goda de har inom sig."¹

Visst låter det som poesi?

Den Helige Anden kan hjälpa oss upptäcka det *medfödda* goda hos andra. Sanningen i det uttalandet var så vacker att jag ville lära mig mer. Jag upptäckte att äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum också har sagt att urskillningens gåva hjälper oss "finna och frambringa det goda som kan ligga dolt hos oss."²

Sedan den här upptäckten har jag börjat inse hur viktig den här delen av urskillningens gåva är. Vi behöver finna de goda egenskaperna hos oss själva så att vi kan utveckla dem. När vi gör det känner vi oss som och agerar mer som de Guds barn vi faktiskt är (se Ps. 82:6; Mosiah 5:7; Moro. 7:19).

Så hur kan vi börja hitta det goda i oss själva? Här är några sätt som kan hjälpa dig att komma igång.

Hur skulle du beskriva urskillningens gåva? Tills nyligen hade jag helt missat ett av de mer väsentliga syftena med den här gåvan.

Fokusera på att använda dina styrkor för att välsigna andra

Det är en doktrinär sanning att alla har fått vissa gåvor från Gud (se L&F 46:11) – och det är inte fåfängt att tänka på dem. Faktum är att Herren har bett oss göra det! Skrifterna lär oss att uppriktigt söka efter de bästa gåvorna *och alltid komma ihåg varför vi har fått dem* (se L&F 46:8).

Allt eftersom vi blir mer medvetna om våra gåvor eller talanger bör vi hitta sätt att använda dem för att tjäna andra.

Ett sätt att identifiera dina gåvor är genom att fråga någon du litar på! Fråga vilka dina styrkor är. Om du är som jag så kanske du tycker att det låter pinsamt. Men kom ihåg, det handlar inte om fåfänga. Det handlar om att få veta vilka individuella egenskaper eller drag som du kan erbjuda dina bröder och systrar i världen (se Mosiah 8:18).

En vänlig granne berättade exempelvis för mig att jag har gåvan att få människor att känna sig avslappnade. I stället för att avfärda kommentaren som bara artigt beröm började jag uppmärksamma den gåvan i mitt liv. När jag gjorde det insåg jag att min himmelske Fader kunde hjälpa mig att använda mina sociala förmågor för att bli vän med andra och vara till välsignelse för fler personer än mig själv.

Genom att se dina gåvor kan du medvetet välja att använda dem för att välsigna andra (se L&F 82:18).

Studera din patriarkaliska välsignelse

Patriarkaliska välsignelser är också en bra källa för att upptäcka dina unika, gudagivna gåvor. Äldste Larry R. Lawrence, emeritusmedlem i de sjuttios kvorum, har sagt: "Anden kan visa oss våra svagheter men han kan också visa oss våra starka sidor. ... När vi läser våra patriarkaliska välsignelser påminns vi om att vår himmelske Fader känner till vår gudomliga potential."³

Genom att studera din patriarkaliska välsignelse får du hjälp att fokusera på att utveckla de karaktärsdrag som kan hjälpa dig uppnå din potential.

Jag själv föreställer mig ofta vilken slags mamma jag hoppas bli en dag. Utan att jag inser det fastnar jag i tanken

på att en bra mamma är hälsosam, organiserad och vacker – och att hennes kanelbullar gör alla i Hjälpföreningen avundsjuka. Även om inget av detta är dåligt så har jag insett, när jag studerat min patriarkaliska välsignelse, att Herren bryr sig mer om att jag är en vänlig och kärleksfull mamma. För mig är dessa kristuslika karaktärsdrag de jag borde vara mest angelägen om att utveckla.

Minnas och reflektera under sakramentet

Sakramentet är ett tillfälle att tänka på Frälsaren. Det är också ett tillfälle då du kan reflektera över din utveckling mot att bli som han. När du arbetar på att upptäcka dina medfödda goda karaktärsdrag kan en tillbakablick varje vecka på det du uppnått, dina upplevelser och dina sociala möten hjälpa dig att upptäcka särskilda tillfällen då dina gåvor kom till uttryck.

President Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "När du utvärderar ditt liv under sakramentets förrättning hoppas jag att du inte bara tänker på sådant som du har gjort fel utan också på sådant som du har gjort rätt – ögonblick när du kände att din himmelske Fader och Frälsaren var nöjda med dig. Du kan faktiskt ta en stund

under sakramentet till att be Gud hjälpa dig se detta.”⁴

Här är några frågor du kan ställa dig själv eller till Gud under sakramentet:

- Hur har jag följt Kristi exempel den här veckan?
- Vem har jag tjänat?
- När kände jag Anden den här veckan? Varför?
- Vilket kristuslikt karaktärsdrag försöker jag utveckla? Hur går det för mig?
- Finns det något i mitt liv som jag borde be om hjälp med?
- Finns det någon jag behöver förlåta?
- Vilket problem, stort eller litet, har min himmelske Fader och Jesus Kristus hjälpt mig med den här veckan?

Att begrunda Guds godhet och utvärdera mitt liv under sakramentet, i stället för att bara fokusera på misslyckanden och brister, hjälper mig att förtrösta på honom.

Ära ditt ämbete

Vi får ämbeten av en anledning, även om vi först inte känner till anledningen.

En gång kallades jag som Hjälpföreningens president i min församling för unga ensamstående vuxna. Jag var ivrig att sätta igång. Men efter några månader misströstade jag. Jag kunde inte se någon andlig tillväxt hos de personer jag försökte tjäna. Mina ansträngningar att göra besök och utveckla vänskapsband tycktes falla platta.

En söndag kändes det som att jag saknade de andliga gåvor som kan hjälpa någon att bli bra på att tjäna. Min bön under sakramentet den dagen handlade om att känna en övertygelse om att jag kunde hantera mitt ämbete. Jag fick intrycket att jag skulle be om en prästadömsvälsignelse.

Jag pratade med biskopen och när han lade sina händer

på mitt huvud var det här något av det första han sa: ”Din himmelske Fader uppskattar den vänlighet du visar andra.”

Anden sköljde över mig och jag kände mig förvissad om att Herren var nöjd med mina ansträngningar. Jag kände att jag faktiskt *hade* en del av gåvorna som behövs för att tjäna kärleksfullt. Jag hade bara mätt mina misslyckanden i stället för mina framgångar.

Dina ämbeten är utmärkta tillfällen att hitta och använda dina andliga gåvor.

Du kan börja nu

Vi behöver inte vänta med att börja upptäcka det goda hos oss själva.

President Dieter F. Uchtdorf, då andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt:

” Ibland känner vi oss missmodiga för att vi inte är ’mer’ av någonting – mer andliga, respekterade, intelligenta, friska, rika, trevliga eller kapabla. ...

Jag har lärt mig att vi inte behöver vara ’mer’ av någonting för att börja bli den person som Gud avsåg att vi skulle bli.”⁵

Vi kan börja med en bön. Berätta för din himmelske Fader hur det känns nu och hur du vill känna för dig själv. Be särskilt om urskillningens gåva så att du kan se din medfödda godhet. Några av de finaste stunderna i mitt liv har kommit tack vare dessa böner. Jag tror att vår himmelske Fader är angelägen om att hjälpa oss se allt som han ser.

Tack vare vår identitet som barn till Gud är vi ämnade för storhet (se L&F 78:17). Genom urskillningens gåva *kan* vi veta det för egen del. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Stephen L. Richards i Douglas D. Holmes tal ”Djupt in i våra hjärtan”, *Liahona*, maj 2020, s. 26.
2. David A. Bednar, ”Snar att uppfatta”, *Liahona*, dec. 2006, s. 19; betoning tillagd.
3. Larry R. Lawrence, ”Vad är det mer som fattas?” *Liahona*, nov. 2015, s. 35.
4. Henry B. Eyring, ”Alltid minnas honom”, *Liahona*, feb. 2018, s. 5.
5. Dieter F. Uchtdorf, ”Det fungerar utmärkt!” *Liahona*, nov. 2015, s. 22, 23.

MER FÖR DIG

I UV: AKTUELLT!

Hur kan man vara
av en annan åsikt
**utan att vara
stridslysten?**

Hur kan man **se det
goda i andra**, även
när man inte håller
med om deras åsikt?

Vad är **urskillningens
gåva**, och varför är
den viktig för dig som
ung vuxen?

Du kan hitta svar på dessa frågor och
andra i månadens UK: Aktuellt (finns i
Unga vuxnas del under Målgrupp i appen
Evangeliebiblioteket).

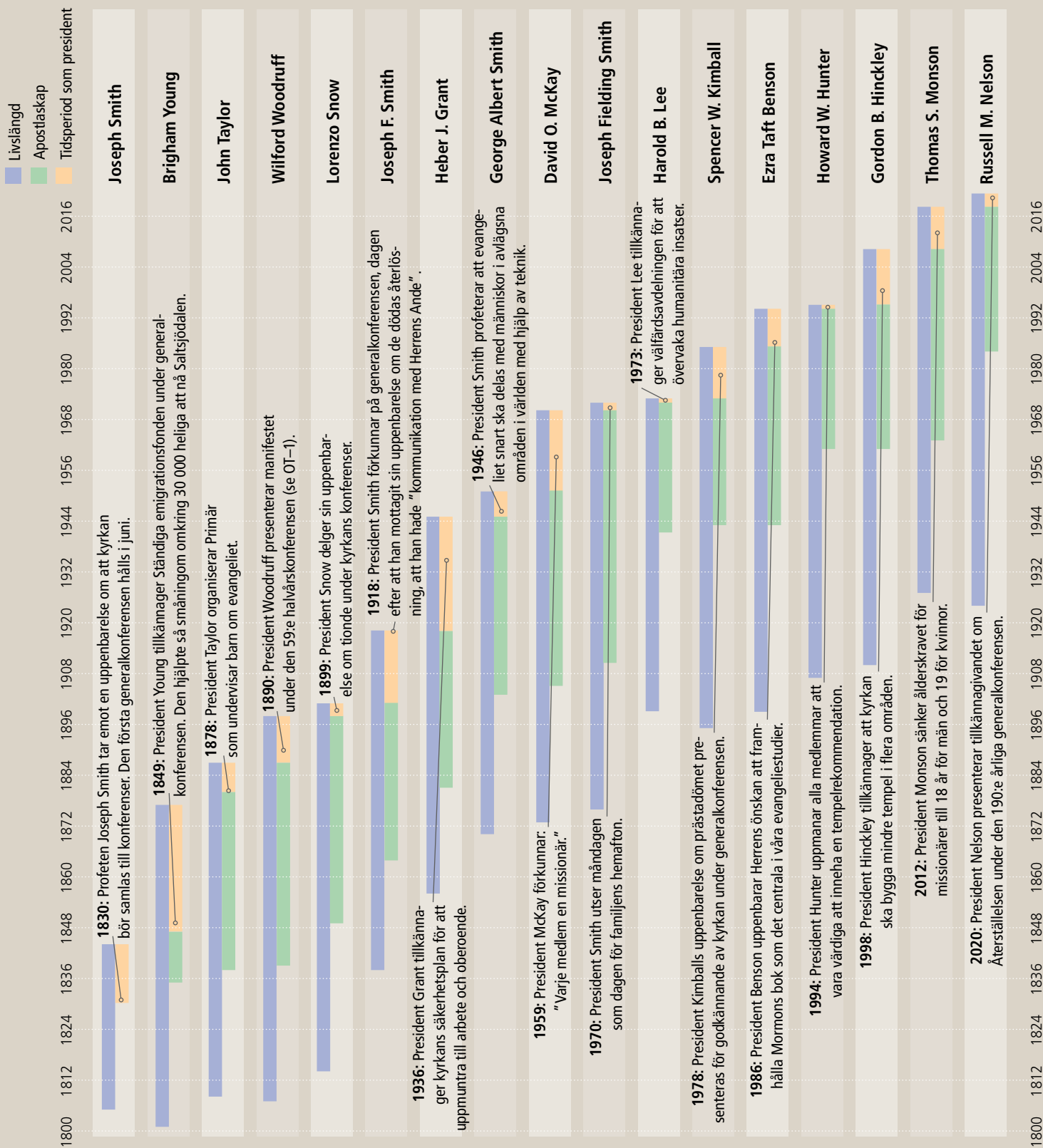
Varje månad i UK: Aktuellt hittar du
också nya artiklar och insikter om miss-
ionsarbete, hjälp med att utveckla livskun-
skaper, andakter med kyrkans ledare som
talar till unga vuxna och mer.

Levande kyrka, levande profeter

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en "levande kyrka" (L&F 1:30) som leds av en nutida profet. Han får uppenbarelse från Gud för att leda hela kyrkan. Här följer några exempel på inspirerad vägledning till kyrkans presidenter:

Kyrkans presidenter

UNGA VUXNA

*Hur kan vi se det goda
hos oss själva?*

44

EN LÄRDOM FRÅN
DET MILITÄRA

**LÄR KÄNNA DIN
FIENDE**

20

FÖRBUND,
FÖRRÄTTNINGAR OCH
VÄLSIGNELSER

**VAD ÄR
SAMBANDET?**

30

KOM OCH FÖLJ MIG

**INSIKTER OM LÄRAN
OCH FÖRBUNDEN**
94–107

26–29

Lokala sidor

L2 Tecknet på en sann troende
Äldste Alessandro Dini Ciacci

L3 Bo Christer Bertilson – ny president för Stockholms tempel
Nancy Bertilson

L5 Nygifta

L6 Att förmedla budskap
Jerker Stigsson

L6 Avlidna

L7 Underbara nyheter från Finland

L8 Hur jag blev medlem i kyrkan
Lars Gröndahl

L9 Det digitala släktforskningscentret
Terez Nilsson, Håkan Stegeby

L10 Tillbakablick med Håkan och Barbro Palm

L12 Ta kursen före krisen
Inger Höglund

L13 Avresande missionärer

L13 Att vara en kompis

L14 Andliga muskler och sabbatsdagen
Isak Näslund

L15 Margit
Markus K.

L15 Hur kan jag tacka nej?
Madeleine Blomberg

Tecknet på en sann troende

Äldste Alessandro Dini Ciacci, Italien

Områdessjuttio

Aposteln Paulus tillbringade över tre år bland de heliga i Efesos. Under den tiden upplevde efesierna underverk, helbrägdagörelser och andra häpnadsväckande händelser. Som Paulus vittnade: "Ordet [fick] framgång ... och visade sin styrka."¹

Men Paulus predikningar och manifestationerna av Guds makt orsakade en viss uppståndelse bland de icke troende, till den grad att han tvingades lämna Efesos. Han färdades från plats till plats för att predika, men innan han återvände till Jerusalem kände han att han behövde undervisa och varna sina vänner ännu en gång. Han kunde inte återvända till Efesos, så han sände efter kyrkans äldster där. Han påminde dem om att han hade ägnat all sin tid i Efesos åt att undervisa om det som är "till nytta" – "omvändelsen till Gud och tron på vår Herre Jesus"² – och sedan uppmanade han dem att "ge akt på er själva och hela hjorden, för när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden."³ Han tillade att dessa "rovlystna vargar" skulle "förvränga sanningen" och på så sätt "dra över lärjungarna på sin sida".⁴

När han anlände till Jerusalem arresterades han och fördes till Rom. Paulus ägnade sig åt att predika det sanna evangeliet även som fånge i Rom, med vetskapen att hans liv snart var till ända, och han kände ett

brådskande behov av att skriva till kyrkans medlemmar i Efesos.

När Paulus hade varit där hade han först lagt "händerna på dem" och då **"kom den helige Ande över dem"**.⁵

När Paulus skriver sina avslutande, undervisande ord till sina älskade vänner och medtjänare i Efesos börjar han med att berömma dem för "[deras] tro på Herren Jesus, och ... kärlek till alla de heliga".⁶ Han säger vidare att även om de tidigare hade varit "döda genom ... överträdelser och synder" och "av naturen [varit] ... vredens barn" hade de nu blivit "levande med Kristus".⁷

Paulus jämför fientligheten som kyrkans medlemmar i Efesos kände mot varandra innan de omvände sig, utövade tro och tog emot den Helige Anden med hur de nu var "medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj ... genom Anden".⁸

Han uttrycker sedan sitt hjärtas önskningar när han säger: "Därför böjer jag mina knän inför Fadern och ber att han ska ge er kraft att bli rotade och grundade i **kärleken** och lära känna Kristi kärlek. ... Så ska ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet."⁹

För att hjälpa de heliga att bli uppfyllda av den Guds fullhet som Paulus just nämnde framlägger han en detaljerad lista över beteenden som försäkrar att dessa goda män och kvinnor inte "bedrövar Guds helige Ande"¹⁰.

Han säger till dem: "Lägg bort all bitterhet, häftighet och vrede, allt skrikande och förolämpningar och all annan ondska **[och ont tal]**. **Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra** och förlåt varandra, så som Gud i Kristus har förlåtit er."¹¹

Paulus var medveten om sina vänners godhet som manifesterats genom att de omvänt sig och haft tro och varit värdiga den Helige Andens manifestationer, men han varnade dem för ordets potentiellt destruktiva makt, både de ord som uttalas av rovlystna vargar utanför hjorden och de ondskefulla ord som uttalas av människor i hjorden.

Tidigare i livet hade Saulus använt ord för att förgöra de troende.

Nu, efter att ha tagit emot Herren, vill Paulus att hans sätt att prata ska vara ett bevis på att han har förändrats och ett tecken på att han är en sann troende. Paulus verkar antyda att det inte räcker att ta emot förrättningarna och ha den Helige Anden, för tecknet på sanna troende är att de är "goda ... mot varandra". ■

SLUTNOTER

1. Apg. 19:20.

2. Apg. 20:21.

3. Se Apg. 20:28–29.

4. Apg. 20:30.

5. Apg. 19:6.

6. Ef. 1:15.

7. Ef. 2:1, 3, 5.

8. Ef. 2:19, 22.

9. Se Ef. 3:14, 16, 17, 19.

10. Ef. 04:30.

11. Ef. 4:31–32.

LOKALA SIDOR

Bo Christer Bertilson – ny president för Stockholms tempel

Nancy Bertilson

Handens församling

Bo Christer växte upp i Stockholm som äldsta barn till Rune och Ulla Bertilson. Han har två yngre syskon, Peter och Birgitta. I familjen fick han lära sig värdet av ärlighet, studier och arbete. I scouterna lärde han sig göra sin plikt mot Gud och fosterland. Som liten hade han spring i benen och med åren blev han framgångsrik och vann bland annat Lidingöloppet tre år i rad som junior och tävlade i svenska juniorlandslaget.

Under militärtjänsten fick Bo Christer som jägarplutonchef erbjudande om stipendium till BrighamYoung University i Utah som han glatt accepterade. Första kvällen på studentboendet på BYU, januari 1974, väckte förundran. Någon vislade i korridoren och studenterna samlades snabbt och lyssnade lugnt på någon som höll ett kort budskap, varefter de ställde sig på knä.

*Bo Christer och Nancy Bertilson,
ny president och värdinna för
Stockholms tempel.*

Bo Christer stod ensam kvar och kände hur alla tittade på honom. När han insåg att de väntade på honom knäföll han och upplevde känslan av uppriktig bön, något han aldrig glömt.

På BYU ägnade sig Bo Christer åt förberedande medicinstudier och såg hur medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga levde. Deras livsglädje, ärlighet och sunda livsstil gjorde stort intryck. På söndagen gick alla till kyrkan och snart följde Bo Christer med och började få undervisning av missionärer. Samtidigt fortsatte han träna och tävla för BYU. Ofta sprang han ensam upp i bergen ovanför BYU där han böjde knä och fick svar på frågor om Guds existens och om kyrkans återställelse.

Sommaren 1974 flög Bo Christer till Sverige där missionärerna Sture Nilsson och Steven Croft

*Bo Christer
vinner
Lidingöloppet
juniorklass.
Som
sextioåring
vann han
samma lopp
som veteran.*

Bo Christer tillsammans med BYU:s A Capellakör inför deras Sverigeturné.

fortsatte undervisningen, och den 11 juli döptes han på Svartensgatan 3 i Stockholm i närvaro av sin familj och dåvarande missionspresident Folkersen som hälsade honom välkommen och sa: "Nu har du 5 miljoner bröder och systrar."

Bo Christer återvände till BYU för fortsatta studier och hörde ofta president Spencer W. Kimball säga att "varje ung man skulle förbereda sig för en mission". Bo Christer tyckte det var en bra uppmaning och tänkte att hans mission var att tävla i kommande OS. Att vinna OS skulle ju vara en fin mission, tänkte han.

Ett av många tidningsklipp från Bo Christers idrottskarriär.

Under ett viktigt lopp i 3 000 meter hinder, hände något märkligt. Då Bo Christer skulle passera ett hinder upplevde han att någon tryckte ner hans axel. Knät slog i hindret och han stupade i marken, vilket gjorde att han blev sängliggande flera veckor. Vänner som kom med mat och läxor var antingen på väg till, eller nyss hemkomna från, en mission. På radion hördes president Kimballs uppmaning: "Varje ung man ..." Bo Christer bad innerligt om att återfå hälsa och förklarade för Herren att han skulle bli en löpande missionär i OS. Herren tycktes dock döv och i stället för att tillfriskna blev han sämre. En kväll när Bo Christer bad Herren skona hans liv, hörde han plötsligt en röst som frågade: "Hur ska du lära dina barn att följa mig?" Bo Christer hade varken fru, barn eller flickvän, men fick i stunden en vision om sin framtida familj. Genast kom en brinnande önskan att gå på mission. Klockan var mitt i natten, men hans iver att gå på mission hindrade honom inte från att ringa sin biskop och säga: "Jag vill gå på mission." Biskopen svarade sömnigt och undrade om de kunde samtala nästa dag. Bo Christer svarade: "Men jag vill gå NU!"

På ettårsdagen av sitt dop påbörjade Bo Christer sin mission i Chile. Först som hälsomissionär och sedan, då kyrkan växte snabbt, som "leadership-training missionary". Som sådan fick han läsa alla handböcker och undervisa och hjälpa ledare i grenar och distrikt. Sista delen av missionen var Bo Christer proselyterande missionär och fick uppleva många mirakel. Som assistent till missionspresidenten fick han besöka olika enheter och kom en gång till en församling han tidigare besökt. Fram kom en man som hälsade och sa: "Tack äldste Bertilsson, du har räddat mig och min familj." Han mindes inte just denna man och framför allt inte att han gjort något upplivningsförsök. Då förklarade mannen att Bo Christer tidigare hållit en lektion om tionde, vilket påverkat mannen att pröva Herrens löften och nu hade familjens barn skor på fötterna och bröd på bordet varje dag. De hade till och med börjat samla ett hemförråd av mat.

Bo Christer kom hem till Sverige sensommaren 1977 och lokalpressen gjorde ett reportage om hans tro och prioriter. Bo Christer berättade att hans målsättningar nu var att hitta sin drottning (som Herren lovat förbereda

när han avskildes som missionär), bilda familj och studera till läkare, och om möjligt träna och tävla. Ett år senare, en termin in på läkarlinjen på Karolinska Institutet, gifte Bo Christer sig med Nancy Wennerlund. Under studietiden fick de fyra barn och under den fortsatta läkarspecialiseringen ytterligare två. Under studieåren tjänade Bo Christer bland annat som ledare för unga män, grens-president i spanska grenen, seniorpresident i de sjuttios kvorum i staven och rådgivare till president Sven Karlsson i Stockholm stav. Under dessa år var familjens ekonomi en utmaning som krävde tro på Herrens löften om tionde, offergåvor och arbete.

Efter studierna startade Bo Christer och några vänner en uppskattad rygg- och idrottsklinik och år 2009 disputerade han med en avhandling om smärtdiagnostik. Sen dess har han fortsatt forska, handleda och undervisa studenter, kollegor och doktorander. Tävlanget lades på hyllan under de cirka 30 år då barnen växte upp, men under de senaste 15 åren har han åter friidrottat, cyklat, spelat badminton och fått representera Sverige i veteran-EM och VM.

Frågar man Nancy och barnen vad som utmärker Bo Christer så är det tro på Gud, medkänsla, tacksamhet, villighet och vision. Trots många bollar i luften har barnen känt att de varit viktigast. Det Nancy uppskattat mest är hans engagemang i familjen. Även om Bo Christer inte vuxit upp i kyrkan prioriterade han att samla familjen till bön, skriftstudier, hemafton och familjeråd. Hans motivation var kärleken till familjen och till Gud. Vid ett familjeråd tillfrågades barnen om vad som utmärkt den undervisning vi sökt förmedla i ord och handling. Snart enades alla sex barnen om familjens motto "Medkänsla, Tacksamhet och Villighet" varvid Marcus glatt utbrast: "JA, då har vi Bertilsons eget MTV." Han syftade då på den populära musikkanalen som inte var helt okej att titta på i det Bertilsonska hemmet. ■

Nygifta

Mattias Bergman och **Johanna Huldin** i Göteborgs stav har gift sig. Mattias har vuxit upp i Västra Frölunda församling och Johanna kommer från Alingsås, där de nu är bosatta. Mattias föräldrar heter Lars och Ann-Christine Bergman. Johannas föräldrar är Charlotte (f. Lundkvist) och Martin Huldin.

Viktor Åkebrand från Alingsås har gift sig med **Maren Owen** från Los Angeles. Viktors föräldrar heter Maria (f. Jusinski) och Robert Åkebrand. Marens föräldrar heter Leslie och Matt Owen. Paret ska bosätta sig i Alingsås när Marens visum är färdigt.

Isak Malm, som växte upp i Jönköping, har gift sig med **Margo Roberge** från Centennial i Colorado, USA. De träffades första gången för tretton år sedan när Margo var i Sverige på mission. De har varit vänner sedan dess. Isaks föräldrar är Lars och Sonja Malm. Margos mor heter Melissa Roberge. Isak och Margo bor i Bountiful i Utah. ■

Att förmedla budskap

Jerker Stigsson

Malmö församling

En vacker söndag i maj i slutet på 80-talet besökte jag missionshemmet Stockholm. Jag kom egentligen dit för att berätta att jag inte längre ville fortsätta undervisas av missionärerna. När jag senare lämnade missionshemmet var det i stället för att bege mig mot kapellet för att döpas sent samma söndag. För dåvarande missionspresidenten Max Kimball fanns det inga problem, bara möjligheter.

Jag är från södra Halland, från en liten by utanför Laholm som heter Ysby. Sedan snart 30 år har jag tillsammans med min familj bott i Malmö. Några år efter mitt dop tjänade jag en mission i Düsseldorf, Tyskland. En spännande tid just efter att muren fallit i Berlin. Vi undervisade massor med intresserade östtyskar, som vid det tillfället kom i stora mängder från Östtill Västtyskland. Intresserade, men inte alltid så redo att ta emot evangeliet. Vi fick möta en generation som växt upp helt utan kontakt med eller kunskap om religion.

Det har runnit som en röd tråd genom hela mitt liv att på ett eller annat sätt arbeta med kommunikation. Märkligt, för jag är egentligen inte något socialt geni. En egenskap ofta förknippad med folk i kommunikationsbranschen. Mitt första arbete var som kommunikatör på Folkpartiets

Ungdomsförbund under Bengt Westerbergs tid. Det lade grunden för både mitt intresse för kommunikation och var faktiskt också en viktig pusselbit för att jag skulle komma i kontakt med kyrkan. Där träffade jag Eva Angelini som bjöd in mig att lyssna till missionärerna.

Jag upplever starkt att vi alla får olika uppgifter. Herrens hand leder oss. Lyssnar vi kan vi använda alla gåvor vi fått i hans tjänst. Inte till vårt eget förhållande utan till hans syfte och ära. Finns det någon större lycka än så? Den träning jag fått i mitt civila förvärv har jag i allra högsta grad fått användning för i mitt nuvarande ämbete som Malmö stavs kommunikationschef.

Under väldigt många år var jag i Almedalen för att på ett eller annat sätt serva mina kunder. Varje år träffade jag också på Ingrid Nilsson som då var kommunikationschef för Sverige. Jag såg hennes fantastiska arbete och kände en stark önskan att hjälpa till i tjänandet där. För några år sedan fick jag möjligheten. Jag kan uppriktigt säga att jag blev enormt glad att få hjälpa till. Vi började lite taffligt med att sända live från Almedalen. Men det var ett försök att förmedla budskap genom filmmediet som gav mig blodad tand.

Jag började då köpa på mig en hel del filmutrustning, samtidigt som jag utvecklade mina färdigheter att skapa film. När coronapandemin slog till stod jag från första söndagen redo att sända live från möteshuset i Malmö. Under pandemin har vi fått se vilken betydelse digital kommunikation fått. Jag hörde för kort tid sedan vilken otroligt stor mängd kontakter missionärerna får genom sociala medier.

I tider av prövning och i tider av framgång älskar jag att vända mig till Läran och Förbunden 112:10: "Var ödmjuk så ska Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner."

Vilket privilegium och vilken ousinlig källa till glädje, att få ledas vid handen av Herren och få vara verksam i hans verk! ■

Avlidna

En älskad farfar, far, make och vän har gått bort. **Rune Ågren** blev 89 år gammal. I livet älskade han att resa, skoja och att sjunga – speciellt på Allsång på Skansen där man kunnat träffa på honom år efter år. Rune lämnar efter sig sin älskade fru, två barn, sex barnbarn och två barnbarnsbarn.

Rune Ågren med hustru Inga-Britt.

Jerker Stigsson.

Rune älskade "Allsång på Skansen".

Han hittade evangeliet genom missionärer som höll i en engelskakurs i Skellefteå där han är uppvuxen. Han döptes strax innan sitt äktenskap med Inga-Britt Lindström (i dag Ågren). I vuxen ålder bodde han och trivdes i Södertälje, där han jobbade i många år på Scania.

Familjen

Sara (t.v.) vid dopet i Lunds församling.

På påskdagen, den 4 april 2021, lämnade **Sara Hanna Elise Barkfors** från Lunds församling jordelivet efter många års sjukdom. Hon blev 29 år gammal. Sara var en otroligt kärleksfull och omtänksam dotter, syster och vän. Hon var fantastiskt talangfull, sjöng i olika körer, deltog i musikaler, skrev dikter och bakade i konditorklass. Hon bjöd ofta på de goda och kärleksfullt bakade verken. Hennes tro hjälpte henne då hon mådde dåligt. Sara längtade efter att bilda familj och bli mor, det hade hon varit bäst på. Hon drömde om att bli läkare och hjälpa andra att må bra. Detta var något hon uppnådde även utan läkarexamen. Ibland är det de som lever med det svåraste mörkret inom sig som kan skapa de vackraste ljusen omkring sig. Sara kommer att vara innerligt saknad tills vi möter henne igen. "Because I knew you, I have been changed, for good!"

Familjen

Sara Barkfors.

Gudrun Levander.

Gudrun Levander från Helsingborgs församling somnade in i april 2021. Hon blev 73 år. Gudrun växte upp på Gotland där hon träffade sin blivande make Gösta Levander. Tillsammans fick de två pojkar, Niklas och Sven-Eric. Familjen flyttade sedan till Landskrona där de träffade missionärerna. De döptes 1979 och Gudrun verkade bland annat som sekreterare i Hjälpföreningen i många år tillsammans med Karin Nilsson som var president. Gudrun var också en trogen

släktforskare med ansvar för släkthistoriska centret i Helsingborg där hon tjänat många genom att vara behjälplig i deras forskning. Själv fick hon ihop över 20 000 namn i sin släkt.

Gudrun arbetade med att väva. Detta var ett stort intresse hos henne och hon vävde både på beställning och för sitt eget bruk. Detta slet ordentligt på hennes kropp vilket hon levde med till slutet av sin tid på jorden. Hon kämpade och var trogen evangeliet. Gudrun var en person med mycket värme och humor. Vi är flera som kommer att sakna henne. ■

Anette Wagner, Helsingborgs församling

Underbara nyheter från Finland

Vi gläds med vårt grannland i öster som nu är helt täckt av stavar. De tre distrikten Uleåborg (Oulu), Jakobstad (Pietarsaari) och Kuopio, som hittills tillhört Finlandsmissionen Helsingfors, är nu del av nybildade Jyväskylä stav. Stavsbildningen sändes ut från möteshuset i Jyväskylä där det endast fanns ett

Finlands tre stavar.

Presidentskapet för Jyväskylä stav. Från vänster: Kari Welling, Samuel Kuosmanen och Olli-Pekka Kämäräinen.

begränsat antal mötesdeltagare på plats på grund av coronarestriktioner. Besökande auktoriteter var äldste Erich Kopischke, andre rådgivare i områdespresidentskapet och äldste Erik Bernskov, områdessjuttio från Danmark.

Det finns nu tre stavar i Finland: Helsingfors stav, Tammerfors stav och Jyväskylä stav. Den nya staven har förutom de tre distrikten i norra Finland bildats av Jyväskylä församling som tillhört Tammerfors stav samt två enheter från Helsingfors stav, Lappeenranta församling och Mikkeli gren.

Stavspresident i nybildade Jyväskylä stav är Samuel Kuosmanen bosatt i nordliga Uleåborg (Oulu), tidigare rådgivare i distriktspresidentskapet i Uleåborg. Förste rådgivare är Olli-Pekka Kämäräinen från mellanfinska Kuopio. Andre rådgivare är Kari Welling, också han från Uleåborg. Patriark är tidigare patriark i Tammerfors stav, Mauri Isokangas från Jyväskylä.

Följande tolv enheter tillhör nu den vidsträckta Jyväskylä stav:

Jyväskylä församling, Kuopio församling, Lappeenranta församling, Uleåborgs (Oulo) församling, Vaasa församling, Joensuu gren, Kajaani gren, Kemi gren, Kokkola gren, Mikkeli gren, Jakobstads (Pietarsaari) gren och Rovaniemi gren.

Liahonas lokalredaktion vill tacka Heikki Jäkkö och Raija Lindahl Jäkkö som samlat ihop informationen från detta historiska tillfälle. ■

Hur jag blev medlem i kyrkan

Lars Gröndahl

Kymmendalens församling i Kouvola, Finland

I samband med ett telefonsamtal till syster Terez Nilsson på Liahonas redaktion i Sverige bad hon mig skriva en artikel om hur jag blev medlem i kyrkan. Det gör jag gärna då det är första gången jag får en personlig förfrågan att göra det och på svenska som är mitt modersmål.

För att ge en riktig bild måste jag börja berättelsen från början. Jag är född på sjukhuset i Keuruu i mellersta Finland mitt under brinnande vinterkrig i slutet av december 1939 där min mor befann sig evakuerad från bombningarna i Helsingfors, som var mina föräldrars hemort. Året 1944, då fortsättningskriget rasade i landet, blev jag som fyraåring för min del evakuerad till Sverige som tog emot cirka 70 000 så kallade krigsbarn från Finland. Jag vistades i Kilafors ungefär ett år och minns denna tid som mycket trevlig och är tacksam för vänligheten som Sverige visade på detta sätt. Då jag kom hem hade pappa fått en tjänst i Lovisa, som också idag är min hemort. Han var en gentleman av den gamla stammen vilket betydde att han tog hand om sin mor som således bodde under samma tak som alla andra i vår familj. Min far och mor separerade under denna tid och min farmor hade sålunda en stor betydelse i mitt liv i stället för min mor som senare bosatte sig i Sverige. Efter att ha flyttat från Lovisa till grannstaden Borgå började min andliga utveckling. Farmor var en hängiven medlem i metodistförsamlingen och jag har en bibel som jag ännu läser dagligen med en text på försättsbladet: "Lars Gröndahl. Minne från Betelkyrkans söndagsskola med tack för 10-årigt intresse och flit. Maj 1953." Texten var skriven för hand med en väldigt vacker handstil och med tillägg av två bibelcitater.

Som 17-åring började jag jobba som tryckerielever på ett tryckeri i Helsingfors och blev god vän med en arbetskamrat. Han ställde en dag en märklig fråga till mig. "Vad tror du Lasse, vad är meningen med livet?" Det var enkelt att svara på den frågan: "Mat för dagen och en veckoslutsflaska starkvin." (Som jag senare förstått vara dåligt och billigt, men en elevlön gav inte möjlighet till något slags finsmakande.) Jag hade nämligen aldrig hört talas om mormonkyrkan som den kallades på den tiden. Hans svar var mycket intressant och jag blev genast villig att höra mera av hans budskap. Jag tror att min medverkan i metodistkyrkan hade lagt grundvalen för min vidare andliga utveckling. Jag var på något sätt redo att höra sanningen som Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga undervisar om. Missionärerna hette äldste Sievers och äldste Trent och jag hade inga som helst svårigheter att ta emot all den lärdom jag fick, och Mormons bok gjorde ett djupt intryck på mig genast när jag läst den. Jag döptes år 1963.

Idag är livet så välsignat det kan vara och jag ingick det eviga äktenskapsförbundet i templet i Sverige 1986. Som för de flesta av

Lars Gröndahl.

oss är dock livet något av en berg och dalbana, men jag tror att det är avsikten med livet här på jorden. I motgångarna härdas vi och erhåller just de erfarenheter vi är här för att få. ■

Det digitala släktforskningscentret

Terez Nilsson
Lokalredaktör

Håkan Stegeby
Sundsvalls gren

Efter ett tips från en entusiastisk medlem från Stockholm måste vi berätta om den succé som påverkat hela Umeå distrikt, från Luleå i norr till Hudiksvall i söder. De digitala släktforskarträffarna kom igång i januari 2021 och har haft stor betydelse för distriktets medlemmar och deras vänner sedan dess. Varje söndagskväll loggar 35–45 in personer in till en digital släktforskarträff via Zoom. Först bjuds man på en 20–30 minuter lång föreläsning av en erfaren handledare som behandlar ett viktigt moment inom släktforskning. Därefter tilldelas man en handledare och med denne "går man in" i ett separat grupprum. Handledaren finns till hands under resten av träffen som pågår i sammanlagt två timmar. Alla distriktets medlemmar och missionärer är inbjudna och många vittnar om en mycket "gemytlig" stämning under dessa digitala möten. Vi låter Håkan Stegeby, andre rådgivare i äldstekvorumet i Sundsvalls gren, göra en sammanfattning av verksamheten:

Det digitala släktforskningscentret består av ett virtuellt konferensrum med tillhörande grupprum som skapas i Zoom. (Annat videomötesprogram kan naturligtvis användas på samma sätt.) I detta konferensrum delas föreläsningar och information med alla inloggade släktforskare. Släktforskningen bedrivs i ett Web-fönster där personen är inloggad mot FamilySearch. Grupprum (breakout rooms) skapas av mötesledaren (hosten) före mötet. Man skapar så många grupprum som det antal handledare man har tillgång till för kvällen, plus några extra för missionärerna som kanske har egna vänner med sig. I grupprummen får släktforskaren den hjälp han eller hon behöver just då av den handledare som bäst kan lösa forskarens frågeställning. Släktforskaren och handledaren förflyttar sig mellan grupprummen efter behov. För dem som är nybörjare ordnas grundkurser under 5–6 söndagskvällar. Dessa disponerar ett eget grupprum där en handledare tar hand om 4–5 personer som vill lära sig både att släktforska och att använda FamilySearch.

Ofta finns det upp till tolv erfarna handledare att tillgå under släktforskningskvällarna, varför hjälp och stöd till släktforskarna ges

individuellt. Det är en stor fördel att man kan bo var som helst inom distriktets område (eller till och med var som helst i världen) och ändå få den hjälp man behöver. Begränsningen består i att man bara kan skapa 50 grupprum i ett Zoom-möte. Så 50 handledare kan samtidigt hjälpa 50 släktforskare om det skulle behövas, men man kan vara många flera släktforskare inloggade. Många släktforskare behöver oftast ingen hjälp utan är med för att arbeta på sin egen släktforskning. Om man skulle känna sig "färdig" med sin släktforskning (vilket man förmodligen aldrig blir) kan man också delta för att utföra indexering i FamilySearch. Indexering innebär att man matar in namn från exempelvis en födelsebok till ett register som gör att dessa uppgifter blir sökbara i FamilySearch. Det finns ett stort behov av att indexera namn från kyrkböckerna. På våra föreläsningar lär vi ut hur man indexerar namn i FamilySearch.

Syftet med det digitala centret är att komplettera församlingens fysiska släktforskningscenter i sin uppgift att:

- hjälpa församlingens medlemmar att uppfylla sitt ansvar att "samla Israel på bägge sidorna om slöjan"
- hjälpa medlemmarna att känna Elias ande under sitt släktforskningsarbete
- hjälpa mindre aktiva medlemmar att komma tillbaka till kyrkan genom släktforskning

Håkan Stegeby.

- d. vara en resurs i församlingens missionsarbete genom att medlemmarna kan bjuda in vänner och arbetskamrater.
- e. vara ett redskap för missionärerna som kan bjuda in sina vänner till gratis släktforskning.

I förlängningen kan det digitala centret hållas öppet flera dagar/kvällar i veckan beroende på tillgång till handledare och mötesledare som kan administrera centret. Vi planerar att hålla kurser för barn i Primär från cirka åtta år som då anpassas till deras kunskapsnivå. Även kurser för ungdomar 11–17 år i Unga Män och Unga Kvinnors program är på gång. Vi har idag några ungdomar som är utbildade för att kunna fungera som handledare i sådana kurser. Till hösten planeras också flera grundkurser i släktforskning för "ickemedlemmar" som vill lära sig släktforska utan kostnad.

Vi är glada för de nydöpta medlemmar som regelbundet deltar i våra släktforskningsträffar. Vi känner att denna verksamhet blir en viktig förberedelse för templets förrättningar och välsignelser.

I skrivande stund förbereder Handens och Vendelsös församlingar sig för att införa släktforskningsträffar enligt samma mönster som i Umeå distrikt. Andra enheter i Sverige som vill veta mer om hur man praktiskt genomför detta program kan kontakta Håkan Stegeby på e-post: hakan@stegeby.se. ■

Tillbakablick med Håkan och Barbro Palm

Det finns så många medlemmar i Sverige som helgat sina liv åt att föra Herrens verk framåt. I mitt ämbete som lokalredaktör för Liahona har jag förmånen att belysa några av dessa fantastiska kämpar. Jag har bätt Håkan och Barbro Palm berätta om sin väg till det återställda evangeliet och något om hur de kunnat bidra till kyrkans tillväxt i Sverige.

Barbro berättar:

Mina föräldrar Gun och Bertil blev medlemmar i Larsmo i Finland 1948. Jag att tror de gick i kyrkan i Jakobstad. 1950 flyttade de och min äldre bror Henry till Karlskoga i Sverige där det fanns arbete för min far. Finland var ett mycket fattigt och drabbat land efter kriget.

När jag växte upp fanns kyrkan i Karlskoga som en beroende gren till Örebro. Vi kallade den för en "kvist". Vi hade inget sakkramentsmöte, bara söndagsskola. I Karlskoga fanns några trofasta systrar, missionärerna, min mor och jag. Vi åkte regelbundet till

Håkan och Barbro Palm tillsammans med två av barnbarnen, Signe och Agnes.

kyrkan i Örebro. Min far var inte så intresserad av evangeliet när jag växte upp och inte heller min bror. Själv kände jag redan från början att evangeliet var sant. Det växte med mig och jag har aldrig tvivlat. Det finns ingen särskild dag när jag kan säga att jag fick mitt vittnesbörd utan allt föll sig bara naturligt. Jag önskade redan som liten att jag skulle få gifta mig i templet och ha en evig familj, gärna med många barn.

Som 17-åring kom jag in på en musikutbildning på Dalcroze-seminariet i Stockholm. Musiken har alltid haft stor betydelse för mig och genom detta fick jag möjlighet att flytta in hos medlemsfamiljen Astrid och Fredrik Karlsson som då bodde i Västerhaninge. Håkan och jag träffades i kyrkan på danser och på andra aktiviteter, mest i möteshuset i Gubbängen. Han bjöd ut mig en kväll och ganska snart förstod vi att vi hörde ihop. I december 1972 gifte vi oss i templet i Schweiz.

Efter Håkans utbildning fick han jobb på Norrbottens Järnverk och vi flyttade till Luleå. Där föddes vår son Magnus 1973. Men eftersom Magnus blev sjuk i cancer och behövde mycket vård flyttade vi tillbaka till Stockholm 1975. Magnus levde ett ganska friskt liv till 1979 då cancer besegrade honom. Vi har fått ytterligare sex barn och sexton barnbarn, så min önskan om en stor familj i kyrkan har besannats.

Håkans mamma Agnes drömde om att få en stor familj. Detta är en bild av hennes efterkommande från en släktträff 2016.

Skrifterna, bönen och musiken har hjälpt mig i de svåra stunder ett liv består av. Jag har fått många bönesvar och undervisning genom att studera skrifterna. Håkan har tjänat i många ansvarsfulla ämbeten och även hans arbete har krävt mycket av hans tid. Vid några tillfällen irriterade jag mig på att han behövde vara hemifrån så mycket. Jag bad en hel del om hur jag skulle ställa mig till detta. Till slut kände jag en inspiration, en varm känsla som förklarade att allt som Håkan gjorde var gott för Herren och att jag inte skulle bekymra mig. Så jag nöjde mig med det. Bekymren bleknade och det var inget problem längre. Jag ser detta som en stor välsignelse för mig.

Mitt eget tjänande i kyrkan har förutom ansvaret för familjen kretsat mycket runt musik. Jag har också vid olika tillfällen kallats att tjäna som Unga kvinnors president, Primärs president och Hjälpföreningens president i Handens församling. Jag har även tjänat i Unga Kvinnors presidentskap i staven. Det har varit fantastiska och härliga år. Jag har så många goda minnen från den tiden.

I dag bor jag och Håkan stora delar av året i värmen på Gran Canaria. Min hälsa är inte den bästa och jag ser det som en stor välsignelse att vi kan bo på det sättet. Vi besöker kyrkan i Vecindario församling och där spelar jag på mötena och till kören och till primärbarnen. Vi har vänner i kyrkan där som är både från Norge och Finland och som reser dit över vintern precis som vi. På sommaren bor vi på Björkö i Stockholms skärgård och besöker Handens församling. Vi gläds naturligtvis över vår familj och alla barnbarn och älskar alla stunder med dem.

När jag uttrycker tacksamhet över vår stora familj vill jag också nämna hur släktforskning och tempelarbete ligger mig särskilt varmt om hjärtat. Många släktingar har visat sig för mig drömmar för att förmedla att de vill ha arbete utfört i templet. En natt drömde jag om min farbror Hilding som pekade nedför en gammal grusväg och sa att han ville att jag skulle utföra arbete för hans släkt "så långt det går". Grusvägen fanns i verkligheten. När jag var liten besökte vi ofta Hilding och hans familj. En tid efter drömmen träffade jag min

kusin och frågade honom om grusvägen. Bodde Hildings släktingar neråt den vägen? Ja, sa min kusin, hela hans släkt bodde i olika gårdar utefter den vägen. Jag har nu skrivit in deras namn i FamilySearch så långt det går, och väntar bara på att templet ska öppna igen.

Många känner till berättelsen om Håkans föräldrar genom boken han skrev om dem, "Surviving Hitler". Jag ber ändå Håkan att kort återge Gustaf och Agnes Palms berättelse:

Mamma Agnes kommer från en judisk familj i Ungern som 1922 konverterade till katolicismen. Under andra världskriget mördades nästan hela Agnes familj och släkt. Agnes överlevde Auschwitz och slavarbete. Efter freden år 1945 kom hon som 26-åring med de svenska Röda Korsbussarna till Sverige. Efter konvalescens fick hon sitt första arbete i matsalen på Långshyttans järnbruk i Dalarna.

Pappa Gustav växte upp i Norge med en svensk far och en norsk mor. Dessutom har han två helsyskon och sju halvsyskon. Under den tyska ockupationen utbildades han till trafikpolis men kommenderades sedan att vakta Norges första koncentrationsläger. Enda sättet för honom att komma därifrån var att anmäla sig som frivillig frontsoldat i Waffen-SS. Efter kriget ställdes han inför norsk domstol och utvisades från Norge till Sverige.

Gustavs kusin Helge hjälpte honom att få sitt första arbete på Långshyttans järnbruk. Pappa åt i matsalen där Agnes lade upp maten på tallrikarna. Så träffades de.

När Gustaf och Agnes som nygifta bodde i Borlänge fick de låna en Mormons bok av en grannfamilj som hade två amerikanska missionärer boende hos sig. Snart upptäckte de att boken gick hand i hand med Bibeln och de gjorde som det sägs i boken. De bad Gud i bön med uppriktiga hjärtan och frågade om boken var sann. De fick ett övertygande svar på sina böner. Sedan tog det tio månader innan de döptes i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Min barndom präglades av kärlek i familjen och utanförskap bland kamraterna. Och ändå var jag paradoxalt nog god vän med grannskapets och skolans pojkar. Vi spelade mycket fotboll och ishockey. Jag har tre systrar och en bror: Maria (gift Sandum) som dog i bröstcancer 1984, Veronica (gift Ekelund), Kristina, (gift Körlof) och Per.

Som 13-åring sa jag ja till min kristendomslärare som bad mig att hålla morgonsamling och berätta om min tro inför hela läroverket med cirka 700 elever och lärare. För mig som dittills hade skämts över att tala om min tro bland vänner, blev detta en milstolpe i mitt liv. Det förvånade mig att skolkamraterna efter morgonsamlingen tackade mig och tyckte jag varit modig.

Som 13-åring fick jag också möjlighet att börja fotografera för lokalpressen och från och med att jag var 15 år ansvarade jag för lokaltidningens fotografering på kvällstid samt jouruppgifterna som kom under helger. Respekt fick jag också för att mina skolbetyg var bra. Jag tycker om Pippi Långstrumps mantra: "Det har jag aldrig provat – så det kan jag säkert."

Studierna gick vidare till Handelshögskolan i Stockholm. Under cirka 40 år har jag varit egen företagare som management-konsult. Vid några tillfällen tillfrågades jag om att gå in i stora börsbolags ledningar. På så sätt har jag varit HR-direktör i ICA-koncernen och VD i ett dotterbolag inom SEB-koncernen. Men bäst trivdes jag i Barbro och mitt företag HåBe Konsultation AB. Där kunde vi tillsammans arbeta för att praktiskt omsätta våra värderingar om hur vi ville leva som familj.

Jag har av Liahonas redaktör blivit ombedd att blicka tillbaka på mitt tjänande i kyrkan. Först vill jag säga att jag genom mina ämbeten sett och känt så mycket hängivet tjänande, så mycket stark tro och så mycket varm kärlek hos medlemmar över hela landet. Jag känner vördnad inför medlemmarnas tro på Jesus Kristus.

Jag har haft förmånen att tjäna som rådgivare till nio missionspresidenter och två stavspremier. Jag har fått vara med om att introducera

seminarie- och institutprogrammen i Sverige. En speciell händelse skedde 1983 då ett av kyrkans sakramentsmöten kunde sändas på Sveriges television. Detta föregicks av ett och ett halvt år av dialog med SVT. Jag fick vara med i kommittén för byggandet av Stockholms tempel. Under 15 år fick jag ansvara för Informationstjänsten i Sverige (nuvarande Nationella kommunikationsrådet). Under min tid som biskop i Gubbängens församling fick jag bevittna hur den andra skörden är möjlig, hur vi på drygt två år fick se 36 dop och över 100 medlemmar återvända till aktivitet.

Andra speciella uppdrag har kommit i min väg, som att gestalta kyrkans första missionär i Sverige, John Forsgren, vid olika jubileum. Att hjälpa till att förverkliga utställningen på Kungsgatan 1983 med 12 000 besökare var fantastiskt. En stor erfarenhet var att organisera det kungliga besöket utanför Stockholms tempel 1995, då även president Monson var närvarande.

Jag har lärt mig hur viktigt det är att ständigt vara medveten om att vi i våra uppdrag tjänar Herren. Genom åren har jag lärt mig vikten av att göra mycket "av egen fri vilja" och att "ha roligt" tillsammans med dem man samarbetar med och dem man betjänar.

Även Håkan vill knyta ihop sin del av denna artikel i stor tacksamhet för familjen. Han tackar för de sju barnen: Magnus, Daniel, Helena, Samuel, Mikael, Anna och Sofia med familjer. Håkan kan inte nog uttrycka sin uppskattning för Barbro stöd och lojalitet. ■

Ta kursen före krisen

Inger Höglund
Redaktionen

När coronapandemin kom och toalettpappret tog slut i affärerna i mars 2020 kunde kyrkans medlemmar känna sig lugna. Vi hade ju sedan länge fått lära oss att man skall ha ett hemförråd. Sedan dess har vi från myndigheterna fått broschyren "Om krisen eller kriget kommer" med ungefär samma råd som vi fått i kyrkan.

Men kyrkans oberoendeprogram, som lanserats precis rätt i tiden, omfattar så mycket mer än hemförråd. Det innehåller kurser

Nils och Fern Lundgren.

MIN VÄG
FÖR OBEROENDE

HITTA ETT (BÄTTRE) JOBB – Lyckas med intervjun

Med en mun säger Fern och Nils: "Vänta inte på kriserna – ta kurserna före". Och att kriserna kan komma snabbt och vara länge har vi lärt oss det senaste året. ■

Tanken är att skapa kontakt mellan etablerade svenskar som bott i Sverige länge och nya svenskar som håller på att lära sig svenska. Catharina, som spenderar mycket tid i ensamhet, upplever sin nya uppgift

som mycket meningsfull. Hon vill gärna tipsa andra medlemmar i kyrkan om detta sätt att tjäna sina medmänniskor. En gång i veckan pratar Catharina nu i telefon med en kvinna som vill träna sin svenska och som studerar i Uppsala. På grund av pandemin har Catharina och hennes nya kompis ännu inte träffats fysiskt, men de uppskattar båda samtalen de har över telefon. ■

Andliga muskler och sabbatsdagen

Isak Näslund

Umeå gren

I nom styrkelyftning sägs det att formeln för muskeltillväxt består av rätt näring, hård träning och vila. Varje ny cell är ytterligare en mun att föda och de kostsamma musklerna kräver nästan tre gånger mer energi än det driftsnåla fettet. Hårt motstånd signalerar till kroppen att den måste bli starkare men det sker inte om det inte finns tillräckligt med näring och vila för att bygga muskler. Samma formel kan appliceras för tillväxt av andliga muskler.

Andliga muskler behöver näring i form av andliga upplevelser och skriftstudier, hängiven

träning i form av omvändelse och uppriktig bön, och vila i form av balanserad hängivenhet till våra timliga behov. Seriösa styrkelyftare schemalägger veckodagarna efter fokus på särskilda muskelgrupper och på samma sätt är sabbatsdagen schemalagd för att helt fokusera på att bygga våra andliga muskler.

Precis som för motion så är de vetenskapliga bevisen för de positiva effekterna från religiositet på mental, fysisk och social hälsa överväldigande. I sin bok från 2009 skriver dr. Andrew Sims, tidigare president för Storbritanniens Royal College of Psychiatrists och professor i psykiatri vid University of Leeds:

”Den fördelaktiga effekten av religiös tro och andlighet på mental och fysisk hälsa är en av de bäst bevarade hemligheterna inom psykiatri och medicinen i allmänhet ... om resultaten från den enorma volymen av forskning om detta ämne hade gått i motsatt riktning och man hade funnit att religion skadar din mentala hälsa, skulle det ha varit förstasidesnyheter i varje tidning i landet.”

Alla vet att det är viktigt att motionera. Problemet är ju att finna tiden och orken att göra det. Men vi behöver inte fundera på när vi ska hinna med vår gudsdyrkan för sabbatsdagen är tid Gud schemalagt åt oss.

L&F 59:10 ”För sannerligen, detta är en dag bestämd åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.”

Men varför ska man gå till kyrkan om syftet med sabbatsdagen är vila? Syftet är att vila från våra timliga åtaganden snarare än att slappa. Att träna i grupp är ett välkänt knep för att bli mer motiverad och en funktion kyrkan har är just att samla de som vill följa Jesus för att stärka och motivera varandra. Som missionär fick jag ofta frågan: ”Kan man inte lära känna Gud utan kyrkan då?” Jag tvivlar inte på att man kan det, men det är ungefär som att fråga: Kan man bli välutbildad utan att gå till skolan? Det är inte omöjligt, men det är ju mycket svårare och mer osannolikt.

Vissa riktar felaktigt sina blickar bortom målet och gör sabbatsdagen till en ofruktbar dyrkan av ett särskilt kalenderdatum som inte får vanhelgas. Men Jesus förklarade att det inte handlade specifikt om dagen genom att säga att sabbaten var till för människan, ungefär på samma sätt som det viktigaste på en dag schemalagd för styrketräning är själva träningen, inte dagen det sker på. Vissa menar att sabbatsdagen handlar om att vila från arbete, men de glömmer i vilket syfte Herren bett dem vila, för att ”ägnas den Allrahögste din andakt”.

Sabbatsdagen är verkligen en välsignelse vi bör ta vara på. Om vi gör det så kommer vi som lovats genom profeten Jesaja att ”fröjdas i Herren”. ■

Margit

Markus K.,

Vendelsö församling

Margit Andersson, 1989.

En av mina första primärlärare i Stockholm på 1970-talet var Margit Andersson.

Hon var ensamstående och hade blivit medlem i kyrkan i vuxen ålder.

Hon var en fantastisk primärlärare. Med henne fick vi göra pergamentrullar att föra anteckningar på och dockor för att ha dock-teater om Gamla testamentets Ester. I tur och ordning tog hon var och en av oss till Skansen. När jag stod med Margit på Solliden "upptäckte" jag Gröna Lund. Det påpekade jag såpass entusiastiskt att vi bytte Skansen mot Gröna Lund och jag fick åka berg-och-dalbana med någon som var gammal nog att vara min mormor.

Några år senare fick jag bli hennes hemlärare tillsammans med min far. Jag tyckte om att gå dit. Vi fick alltid bullar och saft. Jag minns att hon hade en mikrofilmsläsare hon använde för släktforskning. Jag minns också att hon stöttade en del sjukliga systrar över telefon.

Sedan gick åren. Jag gick på mission, gjorde militärtjänst, började läsa på högskolan och bildade familj. Sällan tänkte jag på Margit, men jag besökte henne iallafall en gång i slutet på 1990-talet. Nu var hon närmare 80 år och jag noterade att hon börjat bli gammal.

Drygt fem år senare fick jag möjlighet att vara hennes chaufför för en dag. Vi skulle åka till Sörmland. Jag minns att hon inför resan bekymrade sig över hur bilresan skulle gå och huruvida hon skulle bli sjuk av den, men hon ville verkligen åka. Vi besökte släkt och en släktgrav. Hon var mycket mån om att få med sina släktingar till kyrkan i Katrineholm den dagen. Jag tror inte de var så intresserade, men de följde med.

Sedan gick tiden.

Sommaren 2010 var en tuff sommar med stora förändringar i mitt liv. En kväll bestämde jag mig för att gå på långpromenad efter jobbet. Min promenad tog mig förbi Margits bostadsområde och jag kom att tänka på henne. Hon öppnade inte när jag ringde på, men hon svarade i telefon. Det visade sig att telefonen kopplats om till ett sjukhem hon flyttats till efter en sjukhusvistelse. Hon hade varit svårt sjuk och inte återhämtat sig helt. Hon kunde inte berätta var hon var, men den informationen fick jag genom församlingen så några dagar senare besökte jag henne. Nu var hon över 90. Hon blev väldigt glad; jag var ju en av hennes pojkar.

För mig var det en förmån att få träffa henne. Hon bekymrade sig över att inte göra nog för att föra verket framåt. Jag försökte ge tröst och under det kommande året besökte jag henne några gånger. Jag hade möjlighet att ge henne prästadömsvälsignelser och fick även biskopens tillåtelse att administrera sakramentet tillsammans med hennes hemlärare.

Efter att inte ha träffat henne på ett tag satt jag en söndag med mina primärbarn på samlingsstunden när jag plötsligt, och väldigt tydligt, kom att tänka på Margit. Jag ringde henne efter kyrkan, men det var svårt att höra vad hon sa. Jag besökte henne på fredagen. Det gick inte att samtala, men jag fick intryck av att hon förstod att jag var där. Jag gav henne en välsignelse. Det var en stark och sorglig upplevelse. Jag sa till henne att det inte var långt kvar nu. Fyra dagar senare gick hon bort, 92 år gammal.

Som en av hennes pojkar talade jag på hennes begravning. Jag kunde vittna för hennes släkt om vilken sann kristen hon varit. Hon hade tjänat osjälviskt i många många år. Jag är tacksam över att hon hjälpte till att lägga en grund som gjort det möjligt för mig att leva ett evangelieinriktat liv. ■

Hur kan jag tacka nej?

Madeleine Blomberg

Karlskrona gren

"I am going places" – texten på en liten etikett där någon på baksidan förväntas skriva sitt namn. Jag hittade den i en butik på vägen till eller från banken som jag måste besöka då och då, efter att min make och bästa vän sen fem decennier gått vidare i evigheten. Jag tyckte att den lilla gummiskylten talade till mig så jag köpte den. Jag visste att jag snart behövde lämna mitt hem (om inte himlen plötsligt ansåg det lämpligt att släppa ner en stor säck pengar). Så skylten passade mig. Budskapet också. Det är roligare och finare att "going places" än att "leaving places".

På en resa med våra tempel- och resevänner Eva och Rolf tittade vi in i en butik på Öland och jag fastnade för en annan för mig symbolisk bild. Ett femlitterskärl överflödande av röda vackra bär. Inte bara till femlitterskanten – men ett stort överflödande mått av söta bär. Jag kunde inte motstå den! Det är ju mitt liv det handlar om – Guds överflödande kärlek i alla mina livserfarenheter! Jag borde inte vara rädd. Inte ledsen. Inte sörja för jag är på väg till något nytt. Det gamla fina bär jag kvar inom mig. Det försvinner inte.

Karikatyren är en överdrift. Någons ögon har betraktat och förstorat vissa saker. Precis så är det i livet. Gud visar oss något och vi väljer vad vi vill se och gör en andlig karikatyr av det. Jag vet vad jag väljer att se. Jag väljer ljuset.

”Jag är vägen, sanningen och livet” står det tryckt på den vackra bilden ur Liahona där kvinnan – i mina ögon jag själv – har förmanen att vara så nära Frälsaren att han kan hålla hennes händer och hon kan se hans ögon och känna hans värme. Jag är inte ensam. Verkligen inte.

Skrifterna – vad vittnar de om? Jo, att de som ser genom Herr-ens ögon får se hans storslagna överflödande gåvor – var de än är på sin resa, ”going places”. Min dotter Hanna skrev en sång – Through His Eyes – och det är så jag vill se! Se saker, tillfällen, händelser och människor som han ser dem.

Vad önskar du? frågar Herren mig. Och jag flackar med blicken. Jag irrar hit och dit i mina önskningsar. Jag ser mig omkring i mitt vackra hem som jag älskar. Men älskar jag huset och sakerna här så mycket att jag inte vågar gå vidare? Att jag inte vågar ta språnget ut i det nya? Jag vill inte älska saker mer än äventyret. Jag vill inte till varje pris hålla fast vid det som för tillfället ser ut som trygghet, men som kanske bara är vana. Jag vill inte gå miste om tillfällen att växa, tjäna, lära mig mer och älska mer.

Så när Gud frågar mig säger jag lite lamt: Jag vill göra det jag har kommit hit för att göra – vad nu det är. Och jag berättar om min längtan att komma närmare mina nära, och mindre fjärran de som är fjärran. Jag vill göra saker. Inte samla saker. Jag vill utföra och slutföra. Jag vill att min tid ska betyda något. Jag vill vara en Kristi tjänarinna i vardagen. Se människor, beröra dem, lätta bördor, lyfta mitt hjärta och mina ögon mot himlen och hjälpa andra att göra detsamma. I vardagens vanligheter, på väg mot nya mål.

Jag känner Kristi ljus genom allt. I de mest märkliga tider av provningar finns ljuset och det är mitt om jag vill fånga det och

spara det. Vi har varit så väl-signade i allt – skulle Herren sluta välsigna mig nu för att min make har lämnat denna synliga värld? Nej, jag känner att det finns en plan.

Det får bli som när jag en gång simmade ut i en kall, svart och djup bergsjö uppe i vackra Hartz. Jag blev för trött för att orka simma tillbaka. Mitt i faran kom Guds budskap om att vila

i honom. Jag fattade till slut vinken och vilade. Janne bevittnade allt från stranden och hans enda ord när vi senare begav oss därifrån var: ”Har du lärt dig något nu?”

Det är så det är. Jag är på väg mot något och det är för att jag ska lära mig mer. Vem kan tacka nej till något sådant? ■

